

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 266

Het Gouden Voetbalbokaal

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE GOUDEN VOETBALBOKAAL.

HOOFDSTUK I.

Een parvenu laat van zich spoken

In het kolossale redactiegebouw van de „Times” heerschte een drukte als in een reusachtigen bijenkorf.

Het liep tegen twaalf uur en aanstonds zouden de vormen gesloten worden, wat zeggen wil, dat alle redacteuren zich tot het uiterste moesten inspannen, om nog op het laatste oogenblik alle ingekomen berichten persklaar te maken en ze naar de groote zetterij te zenden, waar de paar dozijn zetmachines hun rusteloos getik lieten hooren, en de kopij als het ware verslonden.

De loopjongens draafden heen en weder tusschen de redactiekamers en de zetterij, de breede ijzeren trappen op en af.

Zij gingen op de redactie de geschreven kopij uit de op de tafel staande mandjes ophalen, om die aan den meesterknecht te brengen, die ze met een door jarenlange praktijk geoefend oog, naar de lengte taxeerde, en ze snel verdeelde onder de machinezetters.

Op een ander deel van de met glas overdekte zetterij waren de zogenaamde „opmakers” reeds bezig met het opmaken van den vorm, ook wel matrijs geheeten, waarbij de verschillende afdeelingsscheffs van het redactiepersoneel het toezicht hielden.

In een afzonderlijk vertrek zaten de correctors, bezig met het corrigeeren van de proeven, die langs een soort van goot onophoudelijk van uit de zetterij op hun tafel meerstroomde.

De honderden handzetters bemoeiden zich hoofdzakelijk met de advertenties, de marktberichten, de financieele mededeelingen, waarbij groote nauwkeurigheid vereischt is.

Maar op de redactie ging het toch eigenlijk nog het drukste toe!

Daar vlogen de pennen over het papier, daar ratelde onophoudelijk de telefoonschel, daar stormden de telegramjongens in en uit.

Hier wilde een redacteur nog snel even een politiek overzicht veranderen, terwijl naast hem een zettersmaatje met ongeduld stond te wachten op de kopij. Daar was iemand bezig aan een sportverslag en weer verderop was een verslaggever neergevallen, die, met zijn overjas nog aan en zijn hoed achter op het hoofd geschoven, in allerijl een klein verslag van een hevigen brand schreef.

Heel beneden, in de fraaie vestibule, wandelde de portier heen en weder met de handen op den rug en scheen zich van al die drukte boven zijn hoofd niets aan te trekken.

Men kon hier duidelijk het snorren hooren van de geweldige persen, die zoeven hun arbeid waren aangevangen en die nu een vol uur achter elkander zouden doordraaien.

Maar plotseling scheen de aandacht van den bejaarden portier door iets wat op straat voorviel getroffen te worden.

Voor het trottoir stond een monsterachtig groote, vuurrood gelakte automobiel stil.

Als de portier verstand had gehad van auto's, had hij onmiddellijk moeten zien, dat de wagen minstens van 80 paardekracht was.

Hij had er echter geen verstand van en verbaasde zich dus alleen maar over de ongewone grootte van den wagen, en over zijn schelle kleur.

Achter het stuurwiel zat een lijvig chauffeur, in een grasgroene livrei gekleed, met breede gouden passementen afgezet, en naast hem een soort van palfrenier van denzelfden omvang, en die de armen over de borst had gekruist.

Maar niet zoodra stond de wagen stil, of de palfrenier sprong van zijn plaats, ijlde voor de auto om en opende het portier.

Nu kwam er een man te voorschijn, die de beide bedienden die hem hier hadden gebracht, in omvang nog verre de baas was.

Te zeggen dat hij zwaarlijvig was, zou slechts een zeer vagen indruk geven van zijn dikte.

Hij geleek op een dier politieagenten, zooals men ze wel eens in waterballetten ziet optreden en die zich dan bij iedere gelegenheid van een smal bruggetje, dwars over de arena geslagen, in het water laten vallen, tot groot vermaak van het publiek.

Zelfs al had men er den man een vermogen voor geboden, dan zou het hem volstrekt onmogelijk zijn geweest een blik op de punten van zijn eigen voeten te werpen en aan zijn overjas zat zooveel stof, dat er met gemak drie of vier kleedingstukken van normale afmeting uitgesneden had kunnen worden.

In zijn bleek, pafferig gelaat met de drie onderkinen verzonken de kleine oogjes als het ware te midden van bergen vet, die ze aan alle kanten omringden.

Hetzelfde was het geval met zijn neus, die als het ware worstelde om zich te midden van al dat vleesch een weg naar de buitenwereld te banen.

Zijn wangen hingen neer als die van een bulldog en zijn ooren stonden ver van zijn hoofd, hetgeen er niet toe bijdroeg, de aantrekkelijkheden van zijn persoon te verhoogen.

Deze persoon droeg een lichtgrijze overjas, waaronder een costuum met groote ruiten, lage schoenen van rood leder, kanariegele handschoenen en een stroo-hoedje dat hem een paar nummers te klein was en zich niet dan met inspanning van alle krachten op zijn kale kruin in evenwicht wist te houden.

In de rechterhand droeg hij een dik wandelstokje met een gouden knop.

Onder de openhangende jas schitterde op zijn buik een gouden horlogeketting, zóó dik, dat men er wel een waakhond aan vast had kunnen leggen, en in zijn grasgroene das flikkerde een groote diamant.

Deze menschelijke vetberg richtte zich naar de breede, steeds openstaande deuren van het gebouw der wereldberoemde courant en besteed niet zonder moeite de weinige treden die naar de vestibule leidden.

Daar trad de portier hem tegemoet en vroeg hem naar zijn verlangen.

— Ik wensch den hoofdredacteur te spreken, vriend, zeide de dikke heer.

— Ik vrees dat dit op het oogenblik zeer moeilijk zal gaan, mijnheer, zeide de portier bedenkelijk.

— En waarom niet als ik vragen mag? vroeg de bezoeker, terwijl hij zijn wenkbrauwen trachtte te fronsen, hetgeen met vrij wat moeilijkheden gepaard ging.

— Omdat hij het op dit oogenblik zeer druk heeft, mijnheer!

— Zóó druk dat hij niet eens te spreken zou zijn voor Jeremias Sniggercuff?

— Daar ben ik ten minste bang voor, mijnheer! Er zijn van die tijden, dat zelfs Zijne Majesteit tevergeefs bij hem zou aankloppen!

— Maar ik heb een zaak van groot belang met hem te bespreken!

— Wees dan zoo goed haar even te vermelden, mijnheer, dan kan ik vragen of uw bezoek gelegen komt!

— Een bezoek van Jeremias Sniggercuff moet altijd gelegen komen, riep de dikke man op verwaten toon.

De portier antwoordde niet, maar haalde onmerkbaar de schouders op en reikte den bezoeker een gedrukt formulier over, waarop hij de reden van zijn komst en zijn naam moest invullen.

Sniggercuff haalde een massief gouden vulpenhouder te voorschijn en vulde het biljet in.

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer, dan zal ik mijn best doen, toegang voor u te krijgen, hernam de portier.

En nu geleidde hij den bezoeker naar een fraai gemeubelde wachtkamer, waar reeds eenige andere personen gezeten waren.

Hij liet hem daar aan zijn lot over en gaf het biljetje aan een loopjongen, die er snel mee verdween.

Vijf minuten later keerde hij terug en zeide tot den portier:

— De hoofdredacteur zegt dat het een sportzaak is en dat mijnheer Sniggercuff zich maar tot mijnheer Pearson moet wenden!

— 't Is goed, jongen!

De portier trad de wachtkamer weder binnen en zeide tot den wachtcuff:

— De hoofdredacteur laat u vriendelijk danken voor uw belangstelling, maar verzoekt u, u tot den „Sportredacteur” te wenden, want dat is een zaak die hem aangaat!

De dikke bezoeker scheen een oogenblik in beraad te staan, maar daarop zeide hij eenigszins knorrig:

— Ik had eigenlijk gemeend dat Jeremias Sniggercuff er wel recht op had, met den hoofdredacteur zelf te spreken, maar als het niet anders gaat, dan is de sportredacteur ook goed!

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer!

De dikke heer stond op en volgde den portier door de vestibule naar de lift, die hen beiden naar de eerste verdieping bracht.

Zij bevonden zich in een breede gang, waarop verschillende deuren uitkwamen, die alle een opschrift droegen, waaruit de bestemming bleek van de kamer, waartoe zij behoorde.

De portier stond stil voor een deur, waarop met witte letters het woord „Sportredactie” te lezen stond.

Hij klopte aan, stak het hoofd om de deur en zeide eenige woorden tot een krachtig gebouwden jongen man, die in zijn hemdsmouwen voor een groote schrijftafel zat, welke bedekt was met kopijpapier, stapels kranten, tijdschriften van allerlei aard, registers en dergelijke.

De jonge man dampte uit een groote pijp en was blijkbaar verdiept in het schrijven van een artikel, ten minste hij keek nauwelijks op toen de portier den bezoeker aankondigde en knikte slechts even kort in de richting van de deur.

De portier wendde zich tot Jeremias Sniggercuff en zeide:

— Mijnheer Pearson verwacht u! Wilt gij zoo goed zijn om binnen te gaan?

De dikke heer gaf aan deze uitnoodiging gehoor en trad met trotsche schreden binnen, in het volle besef van zijn rijkdom en van het opzien, hetwelk hij zoo aanstands wist te zullen baren.

Maar als hij gemeend had dat Pearson, de Sportredacteur, aanstands overeind zou vliegen om hem te woord te staan, dan had hij zich vergist.

Want de jongeman hief slechts even het hoofd op en zide tamelijk kortaf:

— Direct tot uw dienst — even dit artikeltje afmaken — het moet nog absoluut mee in de mid'dag-editie — wees zoo goed een stoel leeg te maken en plaats te nemen!

De heer Sniggercuff was nogal verontwaardigd over deze wijze van optreden, maar hij was toch niet zoo goed of moest zelf naar een stoel omzien, als hij ten minste niet wilde blijven staan.

En op dezen stoel zat de schatrijke bezoeker een kwartier lang, zonder dat er iets anders gebeurde, dan dat de deur nu en dan openging, en er een jongen van de zetterij met een brutaal gezicht en zwarte handen binnenkwam, die op de tafel toestapte en zonder een woord te spreken de haastig beschreven velletjes kopij als het ware onder de handen van den sportredacteur wegtrok.

Maar eindelijk zette Pearson een dikke streep onder het laatste velletje, waarmee een der jongens als een pijl uit den boog verdween.

Toen schoof hij zijn gemakkelijken schrijfstoel met een ruk achteruit, keek den bezoeker een oogenblik strak aan, deed een geweldigen haal aan zijn pijp en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer Cuffersnig?

— Pardon, Sniggercuff is mijn naam, verbeterde de dikke rijkard eenigszins uit de hoogte. Ik vermoed toch, dat u wel eens van Sniggercuff gehoord zult hebben?

Pearson fronste de wenkbrauwen en scheen uit alle macht na te denken.

Toen maakte hij een gebaar van iemand die een moeilijk vraagstuk niet vermag op te lossen en antwoordde:

— Neen. Tot mijn spijt moet ik zeggen, dat ik dien naam voor het eerst hoor!

— Niet om te gelooven! riep de dikke man uit, terwijl hij zijn kleine oogen zoover opensperde, dat ze nu inderdaad goed te zien waren — twee volkomen ronde waterblauwe oogen, waarin nu en dan een listige uitdrukking verscheen.

Het waren de oogen van een pienteren handelsman, zonder een al te nauw gezet geweten.

Hij keek Pearson een oogenblik aan als iemand die er aan twijfelt of men hem soms voor den gek houdt en vervolgde toen:

— Sniggercuff! Jeremias Sniggercuff! In oliën en vetten! Leverancier van het leger! Vereerd met eene

speciale opdracht van Zijne Koninklijke Hoogheid den Kroonprins! Gerechtigd tot het voeren van het praedicaat „Hofleverancier”. Heb het klaargespeeld om in één maand tijds een heel legerkorps van het noodige te voorzien! Reusachtige zaken op Ceylon, Haiti, Bombay, Rotterdam en Christiania!

Pearson had verbaasd en niet zonder eenig ongeduld naar deze opsomming geluisterd, niet begrijpend, wat zijn bezoeker eigenlijk wilde.

Toen hernam hij:

— Dat is wel zeer belangwekkend, mijn waarde heer Gingersnuff, maar ik kan met den besten wil niet

inzien, in welk verband uwe firma kan staan met mijne afdeling — die van sport!

— Als ge mij rustig wilt laten uitspreken, mijnheer, dan zult ge het aanstonds vernemen — en mijn naam is Sniggercuff, als gij er niets op tegen hebt.

— Volstrekt niet, mijnheer — integendeel, had ik bijna gezegd! Ik zou mij van weinig menschen kunnen voorstellen dat zij Sniggercuff heeten, als juist van u! En als uw bezoek inderdaad verband houdt met sport, weet dan zoo goed mij de reden van uw bezoek uiteen te zetten!

— Dat zal ik in een paar woorden doen, mijnheer!

HOOFDSTUK II.

De Sniggercuff-bokaal.

Sniggercuff had een sigarenkoker van rood leder te voorschijn gehaald en nam er een reusachtige sigaar uit, die in rijstpapier gewikkeld was en die hij met smakkende halen aanstak, zoodat hij al spoedig omgeven was door een welriekende tabakswolk.

Hij wachtte kalm tot deze wolk was opgetrokken en hij het gelaat van Pearson weder kon waarnemen, die hem aandachtig aanzag.

— Ik wil u niet verhelten, mijnheer, zoo begon de schattijke handelaar in olie en vetten, dat ik in den laatsten tijd door mijn leveranties aan het leger vrij groote winsten heb gemaakt.....

Pearson sloeg met zijn geweldige vuist op tafel, zoodat zijn bezoeker een oogenblik verschrikt ophield en riep toen uit als iemand wien plotseling iets invalt:

— Wacht eens even! Nu meen ik het mij te herinneren. Een van de collega's van de afdeling „financiën” heeft er mij zoo iets van medegedeeld, niet lang geleden. Het was het praatje van de beurs! Ja, nu weet ik het zeer goed — ge moet met die leveranties in een half jaar tijds de ronde som van twee millioen pond sterling hebben verdiend, mijnheer Niggerfuss!

— Dat is ook inderdaad het geval mijnheer — maar mijn naam is Sniggercuff! hernam de dikke bezoeker

uit de hoogte. Het schijnt dat gij eenige moeite hebt hem te onthouden.

— Neem het mij niet kwalijk — dat is ook werkelijk zoo! Uw naam is een weinig ingewikkeld en vergissingen zijn daarbij niet uitgesloten! Ik zal echter mijn best doen, hem niet meer te vergeten! En weet nu zoo goed, ter zake te komen! Over een half uur is er redactie-vergadering, waarbij ik als chef van mijn afdeling aanwezig moet zijn.

— Welnu dan, mijnheer, ik zal u zeggen wat mij tot u voert. Gij moet weten, dat ik steeds een bijzonder groot liefhebber ben geweest van de voetbalsport. Ik heb zelf in mijn jonge jaren medegespeeld, en ik mag wel zeggen, dat ik onder de beste half-backs van Londen werd gerekend.

— Doet gij er nu in het geheel niet meer aan, mijnheer Sniggercuff — Sniggercuff, wil ik zeggen.

De bezoeker keek Pearson aan, als trachtte hij op diens gelaat te lezen of hij voor den gek werd gehouden, maar dat gelaat stond strak en ernstig als van iemand die een en al aandacht en belangstelling is.

Hij liet daarom een kort lachje hooren en zeide:

— Ik weeg op het oogenblik twee-honderd-vijf-en-tachtig kilo en vier ons, mijnheer. Het zal me dus een

wéinig lastig vallen, nog in een elftal mede te spelen, zelfs als keeper! Maar toch heb ik steeds zeer veel belang gesteld in deze sport, en ook nu sla ik geen enkel wedstrijd van eenige beteekenis over.

Hij wachtte even als om den indruk na te gaan, welken deze woorden op den sportredacteur maakte.

Maar daar er in Londen zeker vijf millioen personen waren die in hetzelfde geval verkeerden, bleef Pearson rustig zitten en keek Sniggercuff in afwachting aan.

De oliehandelaar vervolgde dus:

— Na mijn laatste bestelling heb ik het denkbeeld opgevat, die belangstelling in daden om te zetten, mijnheer! Om kort te gaan — ik wil een wisselprijs instellen!

Weer hield hij op — en thans lag er iets meer dan een weinig ongeduldige afwachting op het gelaat van den sportman, en kregen zijn oogen een vragende uitdrukking.

Sniggercuff zette een hooge borst, voor zoóver zijn zwaarlijvigheid hem dit toestond, kuchte eens en hernam toen trotsch:

— Een wisselprijs van Sniggercuff is natuurlijk geen wisselwasje! Er zijn vele prijzen, ook van goud, dat weet ik wel, maar dat is slechts prullaria! — Vodies van driehonderd, vierhonderd, vijfhonderd pond sterling! Neen, ik wil meer — ik wil meer doen!

Hier stond de bezoeker op, als om aan zijn woorden meer kracht bij te zetten, stak vier vingers van zijn rechterhand tusschen zijn vest, in dezelfde houding als waarin Napoleon I is afgebeeld aan boord van de „Bellerophon”, het Engelsche oorlogsschip dat hem naar Elba bracht en sprak toen op ieder woord den nadruk leggende:

— Ik kom u mededeelen, mijnheer, dat ik een wisselprijs wensch te stichten in den vorm van een gouden bokaal, ter waarde van tienduizend pond sterling, en waarvoor alleen Londensche elftallen uit de eerste klasse der Competitie zullen mogen mededingen, ten einde den strijd niet eentonig te maken en te lang te doen duren. Deze wisselprijs zal den naam moeten dragen van „Sniggercuff-bokaal”, en zal ten slotte het eigendom worden van de Club die haar tien malen won, of wel vijf achtereenvolgende keeren! Wat zegt ge van mijn plan?

Pearson had zwijgend toegeluisterd.

Hij had onmiddellijk begrepen welk vleesch hij in de kuip had!

Sniggercuff was een van die parvenu's, waarvan het

land thans wemelde, die in enkele jaren van welgesteld, multi-millionnairs waren geworden, en die thans op allerlei wijze er naar streefden, hun naam aan de vergetelheid te ontrukken.

Wat het kostte deed er volstrekt niets toe, mits het doel slechts bereikt werd!

In dit bijzondere geval echter moest hij erkennen, dat zijn bezoeker blijkbaar eveneens werd gedreven door zijn liefde voor de voetbalsport.

In ieder geval was het aanbod voor de vele eerste-klassers in de voetbalwereld te aanlokkelijk om het niet aanstonds aan te grijpen!

Pearson stond dus op en riep vol geestdrift uit:

— Wat ik van uw plan zeg? Ik vind het reusachtig — ik vind het ongehoord. Gij slaat alle records, mijn waarde heer Snuff — neen, Sniggercuff! Gij zijt een waar vriend van de sport — en ik ben er zeker van dat uw aanbod met beide handen wordt aangenomen — al geldt het hier ook een sport, waarbij allereerst de voeten te pas komen!

— Dat wist ik wel, mijnheer, zeide Sniggercuff met een zelfgenoegzaam lachje.

— En nu zijt gij hier gekomen?

— Ik ben hier gekomen om u te verzoeken, er een klein berichtje van te maken in uw blad — dat is alles!

— Van harte gaarne! waarde heer, zeide Pearson haastig, terwijl hij een nieuw velletje papier voor zich trok en tegelijkertijd op een electriche bel onder het bereik van zijn hand drukte.

Hij nam zijn vulpen ter hand en zeide tot den loopjongen, die zijn hoofd om de deur stak:

— Loop als de drommel naar den meesterknecht, jongen, en zeg dat er tot iederen prijs plaats in den inlasch moet worden gemaakt voor een regel of acht of tien! Maak dat je wegkomt!

Het hoofd van den jongen verdween en haastig vloog de pen van den sportredacteur over het papier.

Een paar seconden hoorde men in het vertrek niets dan het krassen van de pen over het papier.

De jongen was weer binnengekomen en had geroepen:

— U kunt zeven regels krijgen, mijnheer, en u heeft nog vijftien seconden!

— Dat is voldoende! riep Pearson onder het schrijven door. Wacht even!

Twaalf seconden later was het bericht gemaakt.

De jongen greep het papier en snelde er mee weg.

Pearson luisterde even naar het snelle 'draaien van de persen en zeide toen glimlachend:

— Uw berichtje komt er in, waarde heer!

— En hebt ge nu mijn naam goed gespeld? vroeg Sniggercuff.

In plaats van te antwoorden vloog Pearson op, alsof hij door een slang gestoken was en hield de kamer uit.

Vijf minuten later keerde hij weder terug, terwijl hij zijn voorhoofd bette:

— Het was maar juist bijtijds, mijnheer! Ik kon het nog juist even veranderen!

— Ik was er al bang voor! riep Sniggercuff uit.

— En nu zal het mij aangenaam zijn eenige nadere bijzonderheden uit uw mond te mogen opteekenen aangaande dit prachtige plan, zeide Pearson, terwijl hij zijn stoel naar de schrijftafel trok.

— Ik ben gaarne tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de oliekoopman met een gewichtig geluid.

Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er een papier uit, hetwelk hij openvouwde en naar Pearson toeschoof.

— Hierop heb ik uiteengezet, hoe ik mij de zaak dacht, maar de technische bijzonderheden zal ik natuurlijk moeten overlaten aan de wedstrijd-commissie en het spreekt ook van zelf, dat de wedstrijden om de Sniggercuff-bokaal buiten de Competitie moeten vallen.

Pearson keek het papier even in en zag dat het wedstrijdplan inderdaad met kennis van zaken was opgesteld, en blijkbaar afkomstig was van iemand, die verstand van de zaak had waarover hij schreef.

Daarop zeide hij:

— Als gij het goed vindt, mijnheer, dan zal ik dit papier zoolang onder mijn berusting houden en als grondslag voor mijn artikel gebruiken. Ik zie dat gij er verstand van hebt!

Sniggercuff boog gevleid.

— Dat meen ik ook te mogen zeggen, mijnheer! riep hij uit.

— Mag ik vragen of gij de bokaal reeds in bewerking hebt gegeven?

— Dat nog niet, mijnheer, maar de tekening ligt gereed! Zij is afkomstig van mijn schoonzoon, die zeer bekwaam is in dergelijke dingen!

— Aha! Uw schoonzoon is goudsmid?

— Neen mijnheer.

— Beeldhouwer dan?

— Ook dat niet!

— Sierkunstenaar dan wellicht?

— Mis geraden! Mijn schoonzoon is banketbakker!

Pearson liet zich achterover in zijn stoel vallen. Hij staarde Sniggercuff met groote oogen aan.

— Ban-ket-bakker? stotterde hij buiten adem van verbazing.

— Zooals ik de eer heb u te zeggen! Maar een banketbakker, dien ik gerust een kunstenaar durf te noemen! Hij heeft reeds eenige taarten aan onzen geëerbiedigden Koning mogen leveren, die er ten zeerste over tevreden was!

— Maar toch zeker alleen over den smaak?

— Pardon, ook over het uiterlijk! Mijn schoonzoon weet aan zijn voortbrengselen een zeer artistieken vorm te geven! Zijn blanc-manches zijn voortreffelijk en ik zal den man willen zien, die hem overtreft in het bouwen van pasteien! Welnu, eenige maanden geleden moest mijn schoonzoon een artikel afleveren, die het voornaamste deel zou vormen van een diner, hetwelk door de Roeivereeniging „Poseidon” werd gegeven, men stond er eenvoudig paf van! Ik zelf heb die taart gezien en ik zeg u mijnheer — het was een monument! Ik geloof niet, dat een erkend bouwmeester zulk een kunstwerk had kunnen vervaardigen! En toen ik het plan kreeg voor mijn bokaal, dacht ik aanstonds aan hem!

Pearson had sprakeloos toegeluisterd.

Eerst meende hij een oogenblik dat Sniggercuff schertste, maar hij sprak blijkbaar in vollen ernst.

— Een oogenblik, mijnheer, stamelde hij. Hebt gij — hebt gij misschien een tekening van het kunstwerk bij u?

Weer kwam de portefeuille te voorschijn en daarop klonk het trotsch uit den mond van den oliehandelaar:

— Hier is de schetsteekening van de Sniggercuff-bokaal, mijnheer, en volgens deze tekening zal zij vervaardigd worden!

Pearson wierp een blik op de met inkt geteekende schets, die afkomstig bleek te zijn van een kind van twaalf jaar.

Zij stelde een voorwerp voor, hetwelk bij den eersten blik verrassend veel overeenkomst vertoonde met een vaatwerk, zooals men dat slechts in slaapvertrekken pleegt aan te treffen, en dat hier niet nader omschreven kan worden.

Het werd aan weerszijden gesteund door een soort zeemeerminnen, met dikke wangen, en die een weinig scheel zagen.

Zij steunden op hun staarten, en het torsen van de bokaal scheen haar vrij wat moeite te veroorzaken.

Rondom den rand was een guirlande van voetballen aangebracht, afgewisseld met voetbalschoenen.

Daar de twee zeemeerminnen blijkbaar niet voldoende waren om deze eigenaardige bokaal te torsen, werden zij bijgestaan door twee personages die er uit zagen als politieagenten, maar die hoogstwaarschijnlijk gladiatoren moesten voorstellen.

Zij hadden een grimmig gezicht, en keken juist over den rand van de bokaal, als wilden zij zich overtuigen van den aard van haar inhoud.

Wel vijf volle minuten staarde Pearson onafgebroken naar deze gebrekkige teekening.

Toen vroeg hij met zwakke stem:

— En wordt dat alles nu van goud gemaakt?

— Van zuiver, achttien karaats goud! antwoordde Sniggercuff trotsch. De doorsnee van de bokaal be-

draagt niet minder dan achttien en een halve centimeter, en die poppetjes zijn niet hol maar massief!

— God sta mij bij! kreunde Pearson, terwijl hij met zijn dakdoek het gelaat afwischte. Als de voetballers dit voorwerp te zien krijgen voor ze moeten spelen, zullen zij geen voet meer kunnen verzetten!

— Vindt gij het niet zeer schoon? vroeg Sniggercuff terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Ik weet het niet goed, mijn waarde heer — misschien heb ik er geen verstand van! zeide Pearson op klagenden toon. Gij staat daar dichtbij de karaf — zoudt ge mij eens een glas water willen inschenken? Ik gevoel mij waarlijk niet erg wel.

Sniggercuff had geen gelegenheid om aan dit verzoek te voldoen, want de deur ging open en een derde persoon trad het vertrek binnen.

Het was Higgs, een der medewerkers aan de afdeling „Kunst- en Wetenschappen”.

HOOFDSTUK III.

„Montaigne's en de Capulet's”.

— De hoofdredacteur vraagt waar je blijft, Pearson! zeide Higgs. O, neem me niet kwalijk — ik zag niet dat je bezoek had viel hij zichzelf in de reden.

— Ik ben aanstonds tot zijn dienst! zeide Pearson.

Hij nam het papier op en stak het Higgs toe.

— Wat denk je dat dit is, vroeg hij toonloos.

Higgs bekeek de teekening, en zeide toen:

— Een slakom uit een dertigcents bazar?

— Neen, dat is het niet.

— Een vischkom dan?

— Ook niet!

— Is het misschien een nieuwerwetsche Duitsche helm?

— Je bent er naast!

— O, nu zie ik het al — het is het nieuwste model dameshoed voor van den zomer.

Sniggercuff rukte hem het papier kwaad uit de hand en zeide:

— Kunt gij niet eens zien, dat dit een voetbal-bokaal

is? Hebt ge dan geen oogen? Ziet gij dan die emblem van het voetbalspel niet — de schoenen en de voetballen?

Higgs keek Pearson wantrouwend aan.

Deze knikte bevestigend, als in antwoord op een onuitgesproken vraag en antwoordde toen:

— Het is de zuivere, onvervalschte waarheid, Higgs. Daar staat mijnheer — God helpe hem — hij kan niet anders. Hij heeft deze bokaal geschonken, zij is van zuiver goud, en zij meet achttien en een halve centimeter. — God beter 't!

Een oogenblik heerschte er een zwijgen in het vertrek.

Toen wendde Higgs zich tot Sniggercuff, en zeide op ernstigen toon, terwijl hij hem de hand op de schouder legde:

— Iederen morgen op de nuchtere maag een koud bad — geen alcohol — en niet te veel in de zon loopen!

Hij opende de deur en was verdwenen!

Maar dit was meer dan Sniggercuff verdragen kon — hij sloeg woedend met de vuist op tafel en bulderde:

— Dat gaat alle perken te buiten! Denk ge dat ik mij hier voor den gek laat houden? De goudsmid aan wien ik de opdracht wil geven, heeft het gezien en die vindt het voortreffelijk.

— Dat dank je den drommel, mijnheer! Hij zou het ook voortreffelijk gevonden hebben, als ge hem een kubus van goud hadt laten maken!

— En ik zeg u dat mijn schoonzoon een kunstenaar is in zijn vak, mijnheer! schreeuwde Sniggercuff woedend.

— Kom, kom, mijnheer — laten wij er toch niet verder over twisten, zeide Pearson schouderophalend. Gij zijt de man die de bokaal aanbiedt — en gij hebt er dus over te zeggen! Het staat dan natuurlijk aan de voetbalverenigingen om er al of niet moeite voor te doen.

— En denkt gij soms, dat zij dat niet zouden? riep Sniggercuff toornig. Een bokaal van achttieneneenhalve centimeter, die tienduizend pond waard is! Achttien karaat goud, mijnheer!

Onder het spreken had hij de schetsteekening weder opgenomen, en bij zich gestoken.

Hij drukte zijn hoed met een nijdig gebaar op het hoofd, en zeide, met de kruk van de deur in zijn hand:

— Ik denk dat de voetbalverenigingen verstandiger zullen zijn dan gij! Adieu mijnheer!

— Adieu, mijnheer Snufferkick! zeide Pearson, terwijl hij zich op zijn stoel liet neervallen.

— Sniggercuff! brulde de oliekoopman. Sniggercuff, zeg ik u, mijnheer! En daarop viel de deur met een smak in het slot.

Een paar dagen waren verlopen, sedert het bericht in de Times verschenen was waarin melding werd gemaakt van „De vorstelijke gift van onzen eminenten stadgenoot, den heer Sniggercuff, die zich indertijd zoo verdienstelijk heeft gemaakt, door zijn bevoorradiging van het leger.

In verschillende bladen hadden foto's gestaan naar een copie der oorspronkelijke schetsteekening van de bokaal, ditmaal door een waren teekenaar vervaardigd, die zich echter getrouw had moeten houden aan de zonderlinge opvattingen van den banketbakker.

Natuurlijk was het bericht in sportkringen druk besproken, maar al spoedig stond het vast, dat men zich het buitenkansje niet wenschte te laten ontgaan al viel

er ongetwijfeld te debatteeren over de kunstwaarde van den wisselprijs.

Het bestuur van den Engelschen voetbalbond was echter blijkbaar van oordeel, dat men een gegeven paard niet in den bek moest zien, en met groote meerderheid van stemmen was besloten, de gift onder dankzegging te aanvaarden en om den wisselprijs te laten spelen.

Hiervoor kwamen in aanmerking een twintigtal eerste-klasse vereenigingen, en onmiddellijk was er een aanvang gemaakt met de wedstrijden, die niet alleen op Zondagen, maar ook op Zaterdagmiddagen zouden worden gehouden.

Al aanstonds bleek er zeer groote belangstelling te zijn voor de nieuwe Cup.

De bladen bevatten ellenlange beschrijvingen van het kunstvoorwerp, hetwelk door een goudsmid van Duitschen oorsprong vervaardigd zou worden nadat de gever zich vruchteloos tot een paar dozijn der meest bekende firma's had gewend, en eenige sportweekbladen plaatsten een foto van Jeremias Sniggercuff, met eenige vleierende woorden bij wijze van onderschrift.

Inderdaad was iets dergelijks nog nimmer voorgekomen, van het eerste oogenblik af, dat het „Bruine Monster" zijn intrrede gedaan had in Albion!

Nimmer waren de prijzen meer waard geweest dan een paar honderd guinjes op zijn hoogst, en het spreekt dus vanzelf, dat er druk gesproken werd over deze koninklijke gift.

En niet alleen geschiedde zulks in de bladen, en in de café's, waar veel sportlui elkander plachten te ontmoeten, maar ook in de gezinnen waar van een lid op de een of andere wijze betrokken was bij de voetbal-sport.

Het bericht verwekte onder anderen groote opschudding in de woning van den heer Theobald Platt, groothandelaar in schoenveters.

Diens zoon, de drie-en-twintigjarige Edward, voorbestemd om zijn vader in diens zaken op te volgen, was voor het oogenblik een hartstochtelijk voetballer en aanvoerder van de „Cockerdales", een der sterkste elftallen uit het centrum van Londen, en waarvan hij een der sieraden uitmaakte.

Maar evenzeer werd het voorval besproken door de leden van de familie van den heer Joseph Batley, grossier in corsetbaleinen, die in dezelfde stad woonde, en wiens zoon Bernard de captain was van de „Springbocks", eveneens een zeer sterke club uit het centrum,

Men beschouwde in de kringen der kennissen algemeen deze beide elftallen als de clubs die de meeste kans zouden hebben op verovering van den gouden wisselbeker, daar zij beiden reeds verscheidene malen den nationalen kampioenstitel voor amateurs hadden behaald.

Het was lunchtijd, toen de jonge Edward Platt zeer opgewonden de huiskamer van zijn vaders fraaie woning binnentrad en daar de mededeeling deed, dat de gouden Cup reeds in bewerking was gegeven, en waarschijnlijk over veertien dagen gereed zou zijn.

— En het zou mij niet verwonderen, zoo beëindigde hij zijn verhaal, terwijl hij een trotschen blik om zich heen wierp, als de gouden bokaal voor de eerste maal naar het Clubgebouw van mijn vereeniging verhuisde!

— Ben je zoo zeker van je zaak, Edward? riep zijn zusje uit, dat, als alle Engelsche meisjes evenveel verstand had van voetballen en evengoed op de hoogte was van de krachtsverhouding als de jongens. Ik geloof dat de „Springbocks” ook een goede kans hebben!

Edward haalde de schouders op.

— Ik zal niet ontkennen dat zij goede spelers zijn, zeide hij, maar voor het oogenblik zijn wij toch sterker!

— Niet zoo heel veel, Edward, riep de oude heer Platt uit, terwijl hij waarschuwend den vinger opstak. De duivelsche kerels hebben er onlangs een keeper bijgekregen, die de hardste schoten uit het net houdt! Soms krijg je den indruk, alsof er tusschen de doelpalen geen mensch van vleesch en bloed staat, maar dat er een steenen muur voor het net is opgetrokken!

— Wij zullen dien muur inloopen, papa! riep Edward uit, terwijl zijn oogen fonkelden.

— Dat schijnt je erg veel plezier te doen, Edward! riep het zusje van zooveen uit, maar je vergeet heelemeel, dat Bernard Batley, de aanvoerder van de „Springbocks”, een zuster heeft, en dat die het wel niet heel erg prettig zal vinden als haar broeder verliest!

Er volgde een pijnlijk stilzwijgen op deze woorden.

De bakvisch had een netelig onderwerp aangeroerd!

Het gelaat van den ouden Platt betrok, en mevrouw Platt, een dikke dame met wit haar en nog heldere, zwarte oogen wierp het meisje een waarschuwend blik toe.

De zaak was, dat Edward Platt smoorlijk verliefd was op Maud Batley, de lieve zuster van Bernard, en dat deze gevoelens blijkbaar beantwoord werden.

Maar het stond even onomstootelijk vast, dat de beide vaders ten sterkste gekant waren tegen een vereeniging van de beide gelieven!

Hiervoor waren tweeërlei redenen.

Ten eerste was Theobald Platt zeer verbolgen op Joseph Batley, wegens een lang geleden voorval op de beurs, waarin de beide heeren een hoofdrol vervulden en waarin Platt zich de beleedigde partij achtte.

Ten tweede echter stond er een sportveete tusschen de beide families, die niet te overbruggen scheen.

De „Cockerdales” en de „Springbocks” hadden elkander reeds talloze malen op het groene veld ontmoet, en daar het eene elftal niet veel sterker was dan het andere, was de strijd steeds even verwoed geweest — en daarmee ging natuurlijk gepaard, dat de lust om elkander te overwinnen steeds grooter werd.

En niet alleen bestond deze concurrentie tusschen de spelenden, maar ook tusschen hunne supporters, en in nog veel sterkere mate tusschen de familie der elf ridders van den voetbal.

Het toeval, of, liever het noodlot, had gewild dat Edward Platt en Maud Batley elkander in een badplaats ontmoet hadden gedurende de zomervacantie, zonder elkander te kennen, en aanstonds ten proef waren gevallen aan hetgeen men „liefde op het eerste gezicht” noemt.

Pas toen zij in Londen terugkeerden, kwamen zij tot het inzicht van hun wederzijdsche verhouding — maar toen was het onheil geschied: Amor had hen te goed met zijn gouden pijl geraakt, en de beide jongelieden hadden elkander een duren eed gezworen, dat zij elkander trouw zouden blijven, ofschoon zij aanstonds bemerkten, dat hun beide ouders hemel en aarde zouden bewegen om deze „schanddaad” zooals zij het noemden, te verhoeden.

Joseph Batley had Theobald Platt op de beurs diep beleedigd — zijn zoon Edward was een tegenstander van zijn eigen spruit. Er kon geen sprake zijn van een huwelijk tusschen de twee jongelieden, evenmin als het mogelijk was geweest tusschen Romeo en Julia, de telgen van de Montaigne's en de Capulet's.

En al zou de zaak niet zulk een tragisch verloop nemen als die van de gelieven van Verona — toch zouden de beide vaders evenmin van toegeven willen weten, als de vaders van de arme jongelieden, die hun liefde met den dood moesten bekoopen.

Vandaar het gespannen stilzwijgen, dat plotseling in de eetkamer van de familie Platt viel.

Edward was de eerste die weder sprak.

Zijn stem beefde echter, toen hij zeide:

— Maud heeft mij oprecht lief, en zij zal er zich niets van aantrekken, als ik haar broeder klop geef! Trouwens, als wij eenmaal getrouwd zijn.....

Een daverende vuistslag, die de kopjes op de tafel rinkelend van de schotels deed opspringen, sneed eensklaps zijn woorden af.

— Praat me niet van trouwen, kwajongen! bulderde Platt. Je weet wel dat ik nooit mijn toestemming zou geven! Een Cockerdaler die met een Springbock huwt, zoiets is onmogelijk!

— Maar ik wil toch alleen maar met de zuster van die Springbock trouwen, vader! riep de jonge man heftig uit.

— Dat doet er niet toe — dat is hetzelfde! Ik kan mij niet begrijpen, dat je zoo weinig sportief gevoel in je hebt, dat je dat zelf niet inziet! In mijn jonge jaren ging dat heel anders! Toen bezaten de jongelui nog meer gevoel, en zij zouden er niet aan denken, connecties aan te knoopen met het vijandelijke kamp!

— Maar ik heb haar lief, vader! riep Edward uit.

— Best mogelijk, maar dat gaat wel over! Ik heb je moeder ook lief gehad en... nu ja, dat is tot daar aan toe! Ik wil maar zeggen, dat zoiets wel slijt evenals mazelen en kinderpokken. Zet je er over heen, denk

alleen aan je voetbal en aan de schoenveters — en de rest is nonsens!

Terwijl dit treurig voorval zich afspeelde ten huize van Theobald Platt, geschiedde er iets dergelijks in de woning van Joseph Batley.

Daar was het echter geen jonge man, die zich heftig verzette tegen de tyrannie van zijn onverbiddelijken vader, maar een lief jong meisje van achttien jaar, dat in tranen baadde, en een onvermurwbaaren vader, benevens een halstarrigen broeder vruchteloos tot andere betere gedachten trachtte te brengen.

Het arme kind moest dus een groote overmacht bevechten, en het is niet te verwonderen, dat zij het onderspit delfde.

Zoo stonden de zaken nog toen er reeds eenige wedstrijden gespeeld waren en het aantal deelnemers aan den wedstrijd om de Sniggercuff-bokaal werd hoe langer hoe kleiner.

De Springbocks hadden eenmaal de Cockerdales verslagen, maar bij de returnmatch hadden de Cockerdales revanche genomen en de Springbocks zooals het in de voetbaltaal heet, „ingezouten”!

De partijen stonden dus weder gelijk, en op het oogenblik volgden de beide concurrerende clubs elkan- der boven aan het ranglijstje op.

En met iederen wedstrijd dien zij speelden, werden hunne kansen grooter!

HOOFDSTUK IV.

John Raffles stelt belang in voetbal.

John Raffles en zijn trouwe vriend Charly Brand zaten in de luchtige, ruime eetzaal van de prachtige villa in de Regentstreet, welke de Groote Onbekende bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen, ten spijt van de jarenlange onderzoekingen der Londensche politie onder aanvoering van hoofdinspecteur Baxter, die reeds geruimen tijd vruchteloos zochten naar den gentleman-inbreker, dien zij natuurlijk wel het allerlaatst zou vermoeden in den persoon van den bekenden philanthroop.

De beide vrienden waren verdiept in de lezing van de avondbladen.

Zij hadden zoo juist hun diner beëindigd, en hadden de ramen geopend, die uitzicht gaven op het prachtige, groote park, dat zich achter de villa uitstreckte, en dat reeds in vollen bloei stond.

Een heerlijke geur van seringen en meidoorns drong in het vertrek door.

De twee mannen hadden plaats genomen in gemakkelijke armstoelen, die zij zoo dicht mogelijk bij het venster hadden getrokken.

De lichtblauwe wolkjes uit hun sigaretten kronkelde omhoog en dreven het open venster uit.

Een paar groote elektrische staanlampen verlichtte hun lectuur.

Geruimen tijd werd er in het groote vertrek niets anders gehoord dan het ritselen van de bladen, en nu en dan een brommend geluid, dat van Raffles afkomstig was.

Eindelijk wierp de Groote Onbekende zijn blad neer en legde de gevouwen handen achter het hoofd, terwijl hij zijn blikken over de zacht wuiverende boomtoppen in het park liet dwalen.

Hij sprak geen woord, totdat ook Charly zijn krant dichtvouwde en weglegde.

— Niet veel zaaks, Edward, zeide Charly, terwijl hij een versche sigaret aanstak.

— Ik ben het volkomen met je eens, mijn jongen! Het seizoen is er ook niet naar. Wij bevinden ons in den dooden tijd.

— En ik heb ook volstrekt niets gevonden, hetwelk je aandacht zou kunnen trekken om — een financieele reden!

— Het spijt mij dat ik het moet opmerken, beste Charly, maar dan heb je toch je blad niet goed gelezen, merkte Raffles glimlachend op.

— Ik meen toch van wel! wierp de jonge man tegen. Ik heb de politieke berichten, de misdaden, de stadsberichten, de telegrammen uit het buitenland — kortom alles gelezen, wat er te lezen viel.

— Ook de sportberichten?

— Neen, die heb ik overgeslagen!

— Daar heb je niet verstandig aan gedaan — want die vormen voor mij hedenavond juist de grootste attractie! En niet alleen hedenavond, maar reeds gedurende eenige weken!

— Bedoel je de koersen? vroeg Charly.

— Neen, mijn jongen, want ik geloof niet, dat ik dit jaar een paard laat meelopen. „Eclips II” is ziek, en de lust en de tijd ontbreken mij, om een ander paard nu nog voor de Derby-wedstrijden te trainen!

— Welke tak van sport heeft dan zoozeer je belangstelling gaande gemaakt.

— Het voetballen!

— Ik wist dat je er een groot liefhebber van bent, evenals ik zelf trouwens en dat je niet eens zoolang geleden zelf menigmaal je club aan de overwinning hebt geholpen — maar ik kan mij toch niet goed voorstellen, wat er op dit oogenblik.....

— Maar beste Charly — leef je dan op de maan? Weet je niet, wat er hiet in Londen omgaat? Wil je soms zeggen, dat je niet eens gehoord hebt van de Sniggercuff-bokaal?

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Raffles met groote oogen aan.

— Waar zijn mijn hersens? riep hij uit. Natuurlijk heb ik er van gehoord! Men spreekt algemeen over dien man met zijn onuitsprekelijken naam!

— En nog veel meer over zijn onuitsprekelijk kunst-

werk, Charly! Het portret van den goeden man staat nu in alle bladen, evenals een afbeelding van het verschrikkelijke vaatwerk, waarmede hij de winnende voetbalclub gelukkig denkt te maken! Waar men ook komt — in schouwburgen of op concerten, in cafés of op de trambalcons — overal hoort men van de wedstrijden om de Sniggercuff-bokaal spreken!

— Vandaar dus je belangstelling! Je wilt natuurlijk die wedstrijden bijwonen?

— Dat wil ik, Charly, tenminste de laatste. Er is echter meer!

— Wou je soms zelf meespelen?

— Beste jongen, ik vrees dat je diner niet goed verteerd is! Je bent een beetje langzaam van begrip vanavond. Houdt me die opmerking ten goede! Ik heb in geen vol jaar een voetbal aangeraakt, en men zou mij uitlachen, als ik mij thans kwam aanmelden om mede te doen, waar het juist zulk een belangrijken wedstrijd gold.

— Maar wat wil je dan?

— Ik wil de Sniggercuff-bokaal! Ik verbaas mij ten sterkste, dat je dit niet aanstonds begrepen hebt!

— Ik vraag verschooning — je hebt gelijk! Ik had het moeten begrijpen, zoodra ik het bericht voor de eerste maal las! Het is onzinnig, het is bijna onmogelijk om die bokaal in bezit te krijgen, wat is dus natuurlijker dan dat John Raffles haar wil hebben!

— Beste jongen, je ironie is hier niet ter plaatse! Het is volstrekt niet onzinnig, omdat het niet onmogelijk is! De bladen melden, dat de bokaal ten toon wordt gesteld bij een juwelier. Men kan daarbinnen gaan en het voorwerp weghalen. Ik zou liever tien jaren celstraf ondergaan, dan het kunstvoorwerp in zijn tegenwoordigen staat, al ware het maar een uur in mijn particuliere collectie te dulden — maar men kan het smelten.

— Je spreekt er gemakkelijk over, Edward, riep Charly uit. Het is waar, dat de Cup bij een juwelier in de uitstallkast te pronk staat, al weer met het portret van Jeremias Sniggercuff er bij, maar zij wordt streng bewaakt natuurlijk en ik kan volstrekt niet inzien, hoe het mogelijk zou zijn, haar te bereiken!

— Ik wil je uitnoodigen, Charly, om mij behulpzaam te zijn — dan zul je jezelf kunnen overtuigen, dat je al te pessimistisch oordeelt! Je verbaast mij, dat moet ik zeggen! Het is alsof wij voor het eerst van ons leven zulk een zaak willen ondernemen, alsof je een beginnening bent, en alsof wij zuigelingen zijn! Ik hoop niet

dat je me zult dwingen, een aantal voorbeelden aan te halen van ondernemingen van denzelfden aard, die vrij wat moeilijker waren, en die niettemin geslaagd zijn!

— Je wilt dus die bokaal absoluut hebben?

— Zonder eenigen twijfel! Die man met zijn openrette-naam is er juist de aangewezen persoon voor, om op ruitelike, doortastende wijze bestolen te worden. Ik ben nog nooit iemand tegen gekomen, die zoo als het ware is voorbestemd om met John Raffles kennis te maken. Hij is rijk, veel te rijk, hij is een idioot, hij is ijdel, en zooals nu blijkt gaat hij op een zeer zonderlinge wijze met zijn geld om.

Charly had zwijgend toegeluisterd.

Zooals Raffles daartegenover hem zat, met zijn scherp besneden gelaat, waarin de groote grijze oogen op dit oogenblik koel voor zich uitblikten, begreep hij aanstonds dat het volslagen nutteloos was, zijn vriend tot andere gedachten te brengen.

Hij zou evengoed een poging kunnen wagen, de zon in haar loop tegen te houden.

John Raffles wilde de Sniggercuff-bokaal in zijn bezit krijgen — en hij zou haar ook krijgen, al zou de onderste steen boven moeten!

Een oogenblik bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten.

Toen vroeg Charly:

— Heb je al een veldtocht-plan gemaakt, Edward?

— Nog niet! Wij hebben trouwens al den tijd, want de bokaal blijft nog minstens een week in de uitstallkast staan. Morgen zullen wij eens poolshoogte gaan nemen, en ons vergewissen van de plaatselijke gesteldheid. Mij dunkt, dat het een kleinigheid zal zijn de bokaal van eigenaar te doen veranderen!

— Maar des nachts zal de bokaal natuurlijk in een brandkast worden gesloten.

— Dat is wel waarschijnlijk, omdat het een kostbaar stuk betreft, en de juwelier draagt natuurlijk de verantwoordelijkheid. Wij zullen dat alles wel eens gaan onderzoeken.

— Zou het misschien niet gemakkelijker zijn, de vaas naderhand weg te halen uit het Clublocaal van de winnende vereeniging?

— Ook dat kunnen wij eens nagaan.

— Welke club geef je de meeste kans?

— Ik houd het met de Cockerdales! Ik heb eenige wedstrijden van hen gezien en ik heb opgemerkt, dat zij hoe langer hoe beter worden. Als zij ernstig blijven

trainen, geloof ik zeker, dat het onuitsprekelijke kunstvoorwerp van onzen vriend Sniggercuff voor de eerste maal in hun bezit zal komen!

— Nu herinner ik mij, dat er in een der sportbladen een tamelijk doorzichtige en nog al indelicat historie heeft gestaan van een soort minnestrijd tusschen de beide voornaamste concurrenten, zeide Charly glimlachend. Heb je het ook gelezen?

— Ja! Het was nogal ontactvol, want de initialen in het verhaal waren voor iedereen duidelijk, die maar eenigszins op de hoogte is van hetgeen er in onze voetbalwereld voorvalt. Het betreft natuurlijk den jongen Platt en de zuster van Bernard Batley, respectievelijk aanvoerders van de Cockerdales en Springbocks. Ik ken beide jongelieden, want ik ben, zooals je zult herinneren, eere-voorzitter van het wedstrijd-comité, en in die kwaliteit heb ik reeds menigen prijs aan hen beiden mogen uitreiken.

— Ik heb ook gelezen, dat er reeds zwaar gewed wordt, voor een bedrag dat minstens zoo groot is als de waarde van de bokaal!

— Dat spreekt van zelf! Wij zouden niet in Engeland zijn, als het anders ware! En nu, beste Charly, stel ik je voor nog eenige bedrijven van: „Zijne Majesteit's Pinafore" te gaan zien, van welke ouderwetsche operette in haar nieuwe bezetting men zeer veel goeds zegt. Er is niets zoo goed als muziek om bij mij een eenmaal opgevat plan tot rijpheid te doen komen.

De beide vrienden begaven zich naar den schouwburg, soupeerden in het Carlton-Hotel en begaven zich dien avond vroeg ter ruste.

Toen zij den volgenden morgen aan het ontbijt zaten, voor de wijd geopende ramen van de eetzaal, nam Charly een krant op om deze vluchtig door te loopen.

Eensklaps slaakte de jonge man een kreet van verassing.

— Wat is er te doen? vroeg Raffles op zijn gewone rustige manier.

— Wat er te doen is? Wel, je kunt je de moeite besparen om de Sniggercuff-bokaal te bemachtigen!

— Hoe zoo?

— Ze is in den afgelopen nacht gestolen!

HOOFDSTUK V.

Raffles geeft het niet op.

De Groote Onbekende ontving de mededeeling van Charly Brand met een stoïcijnsche kalmte, die hem slechts zelden verliet.

Hoogstens toonde zijn gelaat eenige verbazing, toen hij opmerkte:

— En wie zijn die indiscrete personen die mij aldus in de wielen hebben gereden?

— Op die vraag kan ik je tot mijn spijt geen antwoord geven, Edward, om de even eenvoudige als afdoende reden, dat tot dusverre ieder spoor van de daders ontbreekt!

— Het vreeselijke gouden voorwerp is dus niet terug gevonden?

— Neen, evenmin als de daders zelf!

— Uit een oogpunt van kunst is het zeker als een

groot geluk te beschouwen, maar intusschen hebben de heeren die dit brutale stukje opknaptten mij groote schade gedaan! En daarenboven veroorzaken zij mij een massa werk extra, dat ze mij hadden kunnen besparen.

Charly keek Raffles verbluft aan.

— Ben je van plan de zaak nu nog voort te zetten? vroeg hij.

— Waarom niet?

— Wel, de bokaal is nu immers verdwenen?

— Dat wil zeggen — zij is nu ergens anders en dat is alles!

— Alles goed en wel, maar gisteren wisten wij althans nog waar hij te vinden was, en dat weten wij vandaag niet meer!

— Ongetwijfeld, en ik erken, dat hierin een bezwaar schuilt — een bezwaar, dat echter niet onoverkomelijk is!

— Maar de personen die ons voor zijn geweest, zullen waarschijnlijk de bokaal reeds lang gesmolten hebben! riep Charly uit.

— Indien dat werkelijk het geval ware, zou dat natuurlijk een leelijke streep door onze rekening zijn, omdat het de terugvinding van het kostbare voorwerp zou bemoeilijken. Maar voor het overige kan het mij niets schelen of ik het goud als een leelijke bokaal terugvindt, dan wel in den vorm van een klomp. Trouwens, ik betwijfel of het smelten van zulk een zwaar voorwerp wel zoo vlug en gemakkelijk in zijn werk gaat! In ieder geval hebben wij geen tijd te verliezen, mijn jongen en ik stel je voor aanstonds aan het werk te gaan!

— Wat denk je te doen?

— Het schoot mij daareven te binnen, dat het wellicht het best zou zijn, mij bij Sniggercuff aan te melden en hem mijn diensten aan te bieden als particulier detective!

Charly trok een teleurgesteld gezicht.

— En ik dan? riep hij uit. Laat je mij thuis?

— Volstrekt niet! Een particulier detective van naam heeft steeds een helper of secretaris! Ik verlang niets liever dan dat je mij vergezelt! Maar haast je dan wat, want wij moeten er vlug bij zijn. In de auto kun je mij wel nadere bijzonderheden vertellen van den diefstal! Ik moet je zeggen dat ik zeer uit mijn humeur ben! Natuurlijk zal het mij niet in mijn gedachten komen, het iemand kwalijk te nemen dat hij zulk een gouden prul ontvreemdt, maar ik ben er zeer over vertoerd, dat men mij zooveel onnoodigen arbeid oplegt.

Onder het spreken hadden de beide vrienden het vertrek verlaten, ten einde zich naar hun slaapkamer te begeven, waar zij zich spoedig vermomden.

Een half uur later verlieten zij de villa door het park en door de kleine poort, die op een zeer stille zijstraat uitkwam, waar zich nooit een levende ziel vertoonde, daar zij aan de eene zijde gevormd werd door een muur van het groote park, en aan den anderen kant door den schier eindeloozen blinden muur van een geweldig groot pakhuis.

In de Regenstreek riepen de beide vrienden de eerste de beste huurauto aan, die hen naar het huis van Jeremias Sniggercuff bracht.

Zoodra de wagen zich in beweging had gezet, vroeg Raffles:

— Wie houdt zich met het onderzoek van de zaak bezig?

— Het is toevertrouwd aan onzen goeden vriend James Sullivan, den kranigen detective van Scotland Yard, met wien we reeds menigmaal te doen hebben gehad. Hij wordt bijgestaan door Miss Dorrit Evans — die je je ook nog wel zult herinneren!

— Dat spreekt vanzelf, zeide Raffles glimlachend. Ik zal deze bevallige jongedame, die mij reeds verscheidene malen haar kleine tandjes heeft getoond, niet zoo spoedig vergeten! Wie weet komen wij bij deze gelegenheid nog wel eens met hen in aanraking!

Nadat Raffles eenige oogenblikken gezwegen had, vervolgde hij:

— Stonden er bijzonderheden in dat blad, dat je vanmorgen las.

— Ik zal het je zeggen! De inbrekers zijn waarschijnlijk binnengekomen langs de achterzijde van het huis. Zij moeten op de hoogte zijn geweest van de sterkte van de vesting waarin zij wilden doordringen, want zij hebben zich naar de eerste verdieping begeven, door middel van een ladder, die zij in den tuin tegen een venster plaatsten en hebben toen, volgens een oude en beproefde methode een gat gemaakt in de zoldering van den juwelierswinkel.

— Met hoeveel denkt de politie dat zij gekomen zijn?

— Minstens met hun vieren en misschien wel met hun zessen!

— Wel verbazend wat een legermacht! riep Raffles uit. Dan hebben zij ook zeker veel meer gestolen dan de gouden bokaal alleen?

— Slechts eenige voorwerpen! Blijkbaar zijn zij in hun werkzaamheden gestoord en eenigszins overhaast vertrokken.

— En geen enkel spoor? Geen voet-Indruk? Geen knoop, geen zakdoek, pet of masker?

— Niets van dien aard! Het waren blijkbaar mannen die het vak reeds lang uitoefenen.

Raffles haalde de schouders op.

— Zij zullen nog wel niet goed gezien hebben, bromde hij zich voor zich heen, het komt slechts weinig voor, dat een man die een inbraak pleegt, daarvan niet eenig spoor nalaat!

— En jij zelf dan? riep Charly verwonderd uit.

— Dat is iets anders, antwoordde Raffles kalm. Ik ben als het ware specialiteit. Ik heb van het vak een zeer grondige studie gemaakt, en vergissingen zijn bij mij zoo goed als buitengesloten. Vergeet toch niet dat van de duizend inbrekers negenhonderd negenen-negentig tot de heffe des volks behoort. Onbeschaafde lieden, die weinig onderwijs hebben genoten, en die, in het tegenovergestelde geval, het zich niet weten ten nutte te maken. Zij hebben geen behoorlijke werktuigen, zij weten te weinig van chemie, kortom zij kunnen hun vak niet voldoende! Zij beseffen er ook de romantische schoonheid niet van, en beschouwen het alleen van zijn geldelijke zijde.

— En zij schenken er ook de opbrengst niet voor een zeer groot gedeelte van weg, voegde Charly er aan toe, terwijl hij zijn hand op den arm van Raffles legde.

— Daar spreken wij niet over, zeide Raffles eenvoudig. Dat is weer geheel iets anders. Deel mij liever nog een en ander mede, omtrent deze voor ons zoo belangwekkende zaak. Wanneer is de diefstal ontdekt bijvoorbeeld?

— Vannacht om een uur of half zes.

— Op welke wijze?

— Door het aanslaan van een hond in een der tuinen aan de achterzijde van de juwelierszaak. Daardoor werd een politieagent, die juist den winkel passeerde opmerkzaam, en hij besloot aan te bellen!

— Woont de juwelier daar dan?

— Ja, op de tweede en derde verdieping. De eerste is bestemd voor kantoorlokaliteiten. De man moest tamelijk lang bellen, voor hij gehoor kreeg, want de menschen sliepen vast, en in dien tusschentijd waren de bandieten verdwenen. Natuurlijk gaf de ontdekking een helsch spektakel.

— Dat kan ik mij voorstellen! Waar stond de brandkast?

— In het particulier kantoor van den juwelier, achter den winkel.

— Hoe heet die man eigenlijk?

— Arthur Higgins.

— Is het een groote zaak?

— Ja, zeer groot.

— Wat is er nog gestolen behalve de bokaal?

— Een paar ringen met robijnen er in, een gouden halsketen en een broche, ter gezamenlijke waarde van omstreeks 50 pond sterling. Higgins zou dit verlies-ook gaarne gedragen hebben, als hij daardoor had kunnen voorkomen, dat de bokaal gestolen werd.

— Dat spreekt van zelf. Hij voelde er zich als het ware verantwoordelijk voor!

— Had hij zelf volstrekt niets gehoord?

— Niets!

Raffles zweeg en verzonk in nadenken.

Eindelijk hief hij het hoofd weer op en zeide:

— Met zoo weinig aanwijzingen zal het voor de politie zeker niet zoo gemakkelijk vallen de bandieten en daarmede de gouden bokaal in handen te krijgen. Maar ik geef het niet zoo speedig op.

— Sullivan is van oordeel, dat de inbraak gepleegd moet zijn door zeer bekwame vaklieden, en tevens geloofst hij, dat zij zeer goed op de hoogte moeten zijn van de plaatselijke gesteldheid.

— Dat is in ieder geval een kleine aanwijzing, al hebben wij daar betrekkelijk weinig aan, zooals de zaken nu staan, zeide Raffles. Ik hoop dat wij speedig zelf een onderzoek kunnen instellen.

Op dat oogenblik stond de auto stil voor een buitengewoon groot huis in de Cromwell-street.

Aan de voorzijde bevond zich een vrij groote tuin, die het huis van de straat scheidde, en deze tuin was omringd door een zwaar verguld hek met zeer veel krullen en versierselen.

— Het huis van een parvenu! bromde Raffles in zichzelf. Het verwondert mij dat hij zijn huisdeur ook niet heeft laten vergulden, en ik mis aan weerszijden van de stoep een hellebaardier in een scharlaken uniform met een groote piek in de vuist. Maar misschien komt dat nog wel!

Charly had intusschen het portier geopend en de beide mannen stapten uit.

— Houdt mijnheer mij? vroeg de chauffeur.

— Ja, mijn vriend! Het zal niet zoo lang duren eer wij terug komen — en wij betalen goede fooien!

Charly had reeds aangebeld, en een oogenblik later verscheen er een bediende, die zich slechts met moeite bewegen kon, als gevolg van al de gouden passamenten waarmede zijn livrei zoo overdadig bestikt was, dat er van het laken slechts zeer weinig te bespeuren viel.

Hij droeg een kuitbroek, witte zijden kousen en lage schoenen met zilveren gespen.

— De man is bewonderenswaardig, zeide Raffles zachtjes, en toch ontbreekt er nog iets aan hem!

— Wat dan?

— Een witte staartpruik!

De bediende was met langzame afgemeten schreden

het tuinpad afgelopen, en bleef nu voor het nog altijd gesloten hek staan.

Hij nam de eenvoudig gekleede bezoekers van het hoofd tot de voeten op, en vroeg toen:

— Wat wenschen de heeren?

— Wij willen mijnheer Sniggercuff onmiddellijk spreken!

— Op dit uur?

— Op dit uur!

— Het moet dan wel een zaak van groot belang zijn.

— Praat niet zooveel, man! zeide Raffles ongeduldig. Wij zijn detectives! Wij komen in de zaak van de gouden bokaal, en wij kunnen je meester wellicht van dienst zijn.

— Wij zullen hem wellicht zijn kostbaar kleinood terug kunnen brengen, voegde Charly er aan toe.

De bediende scheen een oogenblik in beraad te staan.

Toen zeide hij aarzelend:

— Ik weet eigenlijk niet, of mijnheer Sniggercuff u nieuwe inlichtingen zal kunnen geven, maar dat moet gij dan zelf maar afwachten! Ik zal u aandienen.

Hij draaide het vergulde hek open, en de beide gewaande detectives traden binnen en volgden hem over het voetpad naar de monumentale huisdeur.

Het was een deur van zeer zwaar eikenhout, en die blijkbaar afkomstig was van een ander, veel ouder huis.

Raffles stond even stil, om haar met het oog van een kenner te bekijken.

Hij beschouwde de paneelen, de zware scharnieren van massief koper, en tenslotte het fraai bewerkte oudervetsche slot.

Plotseling zag Charly een trek van verbazing op zijn scherp geteekend gelaat verschijnen.

Maar nog voor de jonge man hem een vraag had kunnen stellen, had Raffles zich reeds verder opgericht en vertoonde zijn gelaat dezelfde, eenigszins onverschillige uitdrukking.

De twee vrienden bevonden zich thans in een vestibule, die in een paleis geen kwaad figuur zou hebben gemaakt, althans wat de grootte betreft.

Zij was echter wel wat overladen met allerlei kunstvoorwerpen, die de handelaar in oliën en vetten blijkbaar links en rechts had gekocht en maar ergens had neergezet, zonder op tijdperk, natie of andere bijzonderheden te letten.

Er stonden daar koperen ridderharnassen, Hindeloo-

per tafels en kisten, er lagen Perzische vloerkleeden, er stond een Friesche klok, er waren beelden van Rodin, Chineesche afgodsbeelden, vazen van Delftsch aardewerk — en dat alles stond schots en scheef door elkaar als bij een oudheidkoopeer.

Raffles keek glimlachend om zich heen en stootte Charly tersluiks aan.

De jonge man keek hem even aan en knipoogde — het was duidelijk te zien, dat de heer Sniggercuff zeer rijk moest zijn, maar dat zijn artistiek gevoel nog slechts zeer primitief ontwikkeld was!

De bediende stond nu stil en wees de beide bezoekers een prachtig gesneden, eikenhouten bank uit het midden van de zestiende eeuw aan.

— Neem daar even plaats — ik zal mijnheer van uw bezoek verwittigen!

Raffles en Charly gingen op de bank zitten, terwijl de bediende statig de prachtige, marmeren trap opsteeg, die met een wijnrooden looper bedekt was.

De man bleef ongeveer vijf minuten weg, en werd toen weder zichtbaar op de breede gaanderij die zich langs de geheele achterzijde van de hal uitstreckte.

Hij boog zich over de leuning heen, en riep vandaar:

— Wees zoo goed mij te volgen — mijnheer Sniggercuff verwacht uw!

— Onze goede vriend wil zich zeker niet al te zeer vermoeien met trappen klimmen, fluisterde Charly, en ik kan hem geen ongelijk geven, want ik heb zelden zulk een dik heerschap gezien!

De twee vrienden beklommen op hun beurt de trap en voegden zich bij den bediende die hen nu voorging door een aantal breede gangen, tot hij stil stond voor een witgelakte deur in Lodewijk XV stijl.

Deze deur scheen de aandacht van Raffles in bijzondere mate te trekken.

Hij bekeek haar van boven tot beneden en zeide toen:

— Een zeer fraaie deur — merkwaardig uit velerlei oogpunten.

De bediende had aangeklopt en diende nu de beide bezoekers aan, die het volgende oogenblik tegenover Jeremias Sniggercuff stonden.

Charly deelde naderhand aan Raffles mede, dat het hem genoeg zou gedaan hebben, als hij van te voren op de hoogte was gesteld van het uiterlijk van den parvenu, want dan had hij zijn gelaatstrekken een weinig beter in bedwang kunnen houden.

Zooals het nu was, had de jonge man de grootste

moeite, zich goed te houden bij de aanschouwing van deze geweldige vleeschmassa die daar in een speciaal voor hem vervaardigden stoel voor een monsterachtig groote schrijftafel gezeten was.

Sniggercuff draaide zich op dezen stoel halverwege naar de deur om, zonder ook maar een poging te doen om op te staan en keek Raffles en Charly achtereenvolgens met zijn kleine waterblauwe oogjes onderzoekend en tevens eenigszins ongeduldig aan.

— Met wie heb ik het genoeg te spreken? vroeg hij toen. Mijn bediende heeft de namen niet genoemd!

— Dat is onze eigen schuld, mijnheer Sniggercuff, riep Raffles uit. Sta mij toe, dat ik ons beiden aan u voorstel. Mijn naam is Harrison, en dit is mijn kameraad Ross. Wij beiden zijn particulier detective, en ik geloof niet dat wij tot de domsten behooren!

— Zijt gij detectives? Wel, dat doet mij genoeg. En mag ik weten, met welk doel gij hier komt?

— Maar mijnheer Sniggercuff, dat is toch nog al duidelijk! riep Charly uit. Wij komen natuurlijk in de zaak van de inbraak bij Arthur Higgins, den juwelier.

Er verscheen een trek van misnoegen op het nijlpaardachtig gezicht van den handelaar in vetten, en hij trommelde ongeduldig met een gouden potlood op het tafelblad.

— Maar wat drommel, moet gij daarvoor bij mij komen? riep hij uit. Denkt gij soms dat ik u aan bijzonderheden kan helpen, die Higgins zelf niet eens weet? Geloofst gij soms, dat ik de inbrekers vergezeld heb, en u haarfijn zou kunnen vertellen wie zij zijn, en hoe zij deze vervloekte streek hebben uitgehaald? Ziet ge mij voor een gedachtenlezer aan? Meent ge dat ik een somnambule ben? Voor den duivel, ik heb meer te doen vandaag!

Een harde vuistslag had deze woorden vergezeld.

Het was duidelijk, dat de heer Sniggercuff zeer uit zijn humeur was.

De inbraak bij den juwelier, die zijn kostbaar pronkstuk in bewaring had gehad, moest wel een zeer noodlottigen invloed op zijn stemming hebben gehad.

Raffles begreep dat hij den teleurgestelden parvenu zachtjes moest aanvatten.

Hij deed een stap naderbij en zei op sussenden toon:

— Dat weten wij natuurlijk allemaal niet, mijnheer, en wij vermoeden het ook niet. Toch hoopten wij, dat u ons misschien eenige zijdelingsche inlichtingen zoudt

kunnen geven die voor ons onderzoek van belang konden zijn?

— En welke inlichtingen zouden dat kunnen zijn?

— Wel, het zou bijvoorbeeld niet kwaad zijn, als wij wisten of de wisselbeker inderdaad echt is!

Sniggercuff werd vuurrood in zijn gelaat en een oogenblik scheen het alsof hij zou stikken.

— Echt, mijnheer? bulderde hij. Vraagt ge of hij echt was? Maar voor den duivel heb ik dan met een krankzinnige of met een vlegel te doen? Denkt gij soms dat Sniggercuff onechte bokalen ten geschenke geeft?

— Daaraan heb ik geen oogenblik gedacht, mijnheer, haastte Raffles zich te antwoorden, daar hij vreesde den dikken man aanstonds uit elkaar te zien spatten. Ik bedoelde slechts, dat het misschien niet onmogelijk zou zijn, dat er met het oog op het gevaar dat van de zijde der inbrekers dreigde, een vergulde bokaal in de uitstalkast was gezet.

Deze verklaring scheen den heer des huizes een weinig te kalmeeren.

Hij bromde half voor zich heen:

— Daar is geen kwestie van, mijnheer. De bokaal was echt, en de inbrekers wisten zeer goed wat zij deden, toen zij haar stalen!

— Gij zoudt er zeker wel wat voor over hebben, als wij haar terugbrachten?

— Natuurlijk zou ik dat, mijnheer! Vanavond verschijnt er een bericht in de „Times” waarin ik 100 pond sterling uitloof voor dengeen die het prachstuk weder terug bezorgt, en nogmaals 100 pond voor iederen die aanwijzingen doet waardoor het mogelijk wordt de ellendelingen in handen te krijgen die het schoone kunstwerk hebben geroofd!

Het lag Raffles op de lippen om te verzekeren, dat zeker geen enkele Engelschman met een greintje kunstgevoel althans de eerste honderd pond sterling zou willen verdienen, maar hij beheerscht zich en zeide eenvoudig:

— Dan hebt gij niet anders te doen, mijnheer, dan mij een kleine verklaring te teekenen, waarin ge mij machtigt om onderzoek te doen bij Higgins — en ik verzeker u, dat dan de bokaal binnen enkele dagen terug is gevonden.

Sniggercuff keek Raffles met een ongeloovig gelaat aan.

— Meent gij dat? Wilt gij zeggen, dat ik dan de vaas weder in mijn bezit heb?

— Dan zal zij teruggevonden zijn, mijnheer, antwoordde Raffles met een raadselachtige uitdrukking op zijn gelaat.

— Maar dat is niet hetzelfde!

— Dit is een verschil van opvatting. Wij garandeeren u, dat de bokaal over twee of drie dagen aan de inbrekers ontnomen zal zijn — en gij betaalt ons honderd pond sterling!

— En zoudt gij dan ook de dieven niet weten te grijpen? Bedenk dat u dat nogmaals honderd pond zou opleveren!

— Wij zullen ons best doen, mijnheer! antwoordde Raffles kortaf. Wees dan zoo goed deze verklaring te schrijven.

Sniggercuff draaide zijn stoel weder terug, waarbij dit meubel een vreeselijk gekrijsch liet hooren, en schreef eenige woorden met zijn gouden vulpen op een blaadje papier, hetwelk hij Raffles daarna toereikte.

Deze doorliep den inhoud snel, vouwde het papiertje op en stak het bij zich.

— Dat is wel voldoende, zeide hij.

— Hebt ge mij nog iets te vragen?, vroeg Sniggercuff, die het blijkbaar zeer druk had.

— Niets te vragen, mijnheer Sniggercuff — alleen maar iets mede te deelen, antwoordde Raffles, die reeds bij de deur stond, en de kruk in zijn hand had.

— Wat dan wel? vroeg Sniggercuff ongeduldig. Maak er een weinig haast mee, als ik u verzoeken mag, want ik zeide u reeds dat ik het zeer druk heb.

— O, het heeft niet veel te beteekenen mijnheer — men is van plan dezer dagen bij u in te breken!

De draaistoel liet een verschrikkelijken kreet hooren, zoo snel keerde Sniggercuff zich weder tot zijn bezoeker.

Was zijn gelaat zoo even vuurrood geweest — thans was het wit en vertrokken.

Hij klampte zich met zijn vette, witte handen aan de leuning van zijn stoel vast, en zijn oogen schenen hem uit het gelaat te willen puilen.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij zeide:

— Hoe — hoe weet gij dat?

— Eenvoudig door mijn oogen goed open te zetten, mijnheer. De sloten van drie deuren zijn met was behandeld, door iemand die zijn vak blijkbaar nog niet al te best verstaat, en wat overhaast te werk is gegaan — en wel om er valsche sleutels voor te vervaardigen!

HOOFDSTUK VI.

Busto, de schrandere hond.

Raffles en Charly zaten een oogenblik later weder in de auto.

De Groote Onbekende had den chauffeur het adres van den juwelier Higgins opgegeven.

De auto had reeds een paar mijlen afgelegd, voor Charly den mond opende om te vragen:

— Geloof je nu werkelijk, Edward, dat men het op de woning van onzen vriend den dikzak heeft voorzien, of was het maar een grap van je?

— Je weet wel, dat ik met dergelijk dingen nooit geksheer! antwoordde Raffles, met een somberen glimlach om zijn dunne lippen. Er valt niet aan te twijfelen, of van de buitendeur en van twee kamerdeuren is een wasafdruk van het slot genomen; natuurlijk uitslui-

tend met het doel om er een valschen sleutel van te vervaardigen. En ik kan niet anders dan mijn afkeuring te kennen geven over het schandelijk slordige werk, hetwelk ik zoeven heb moeten constateeren! Dat is gedaan door een man, die mijn beroep in discredit brengt, en die ik nooit in der eeuwigheid als mijn gelijke zal beschouwen! Iemand die niet eens behoorlijk een wasafdruk van een slot kan maken, zonder sporen achter te laten! Het is bedroevend, dat is alles wat ik er van zeggen kan!

— Het had weinig gescheeld of Sniggercuff had een beroerte gekregen! Wat zou hij nu doen, denk je?

— Wel, natuurlijk aanstonds de politie waarschuwen! Ik vrees echter dat het niet veel zal helpen, want wie

weet zullen er wel welken verlopen, alvorens de inbrekers hun slag slaan. Waarmee ik niet wil zeggen, dat het niet evengoed mogelijk is, dat ze reeds moogen beginnen, in welk geval zij waarschijnlijk in de val zouden loopen. Voor het overige moet ik bekennen, dat zij moeilijk een beter sujet hebben kunnen uitzoeken, en er is maar een ding, dat mij leed doet.

— Dat je zelf niet op het denkbeeld bent gekomen! riep Charly uit.

— Je hebt het geraden!

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd door tot dat de auto stilstond voor den juweliers-winkel van den heer Higgins.

Er stond een politieagent voor de deur op post, die echter de beide mannen aanstonds liet passeeren, nadat zij het doel van hun komst bekend maakten.

In den winkel werden zij ontvangen door den heer Higgins in persoon, een buitengewoon mageren heer, die deed denken aan een geopend scheermes, en die er op dit oogenblik uitzag alsof hij den geheelen dag niets anders dan citroenen had gegeten.

De ontvangst liet eenigszins aan geestdrift te wenschen over, want het was duidelijk, dat de juwelier alle verdere pogingen reeds als volkomen nutteloos beschouwde, en dus ieder onderhoud met politiebeambten als overbodig en tijdrovend.

— Ik kan u weinig anders zeggen, dan ik aan uw collega's gezegd heb, mijn goede heer! zoo wendde hij zich tot Raffles.

— Maar mijnheer Higgins, ik verlang ook niets anders, dan dat u dat nog eens herhaalt! merkte Raffles kalm op. Gij moet weten, dat ik nog niet van alles op de hoogte ben.

Higgins haalde de schouders op.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en zeide toen:

— Ik heb een kwartier voor u, maar dan zult ge mij toestaan, dat ik weder aan het werk ga.

— Een kwartier is ook ruimschoots voldoende, zeide Raffles, zonder een oogenblik zijn bedaardheid te verliezen.

— Wees dan zoo goed mij te volgen!

De drie mannen traden nu het particuliere kantoor achter den winkel binnen, en daar wees Higgins naar boven en zeide kortaf:

— Door dat gat hebben de bandieten zich laten zakken.

Raffles en Charly keken omhoog en wisselden toen een veelbetekenenden blik met elkaar.

Het vertrek was minstens drie-en-een-halve meter hoog, en het gat zoo groot dat er een niet te zwaarlijvig man makkelijk door heen kon.

Raffles liet een zacht fluitend geluid hooren en zeide toen, met iets van bewondering in zijn stem:

— Kranig werk!

Higgins keek hem toornig aan, terwijl zijn grijze oogen flikkerden en riep toen uit:

— Ik vind dat ge wel wat al te enthousiast zijt in uw bewondering voor de schelmen die mij bestolen hebben mijnheer!

— O, gij moet niet vergeten, dat ik slechts uit een bercepsoogpunt spreek! hernam Raffles kalmeerd.

Daarop vervolgde hij, terwijl hij op een groote brandkast wees, die gedeeltelijk van den muur was weggetrokken en een groot gat in den achterwand vertoonde:

— En dat is zeker het meubel, hetwelk de inbrekers geopend hebben en er eenige sieraden uit hebben gehaald?

— Ja! Laat ik u echter zeggen, dat ik in die brandkast slechts een zeer gering gedeelte van den winkelvoorraad opberg, het meeste gaat naar de safe, die zich in den kelder bevindt.

Raffles had nauwelijks geluisterd en was op de kast toegetreden, die hij nauwkeurig bekeek.

Na eenige oogenblikken liet hij weer het zelfde zacht fluitend geluid hooren en zeide:

— Keurig! Werkelijk magnifiek. Eerste klas werk. Met een zuurstofapparaat gedaan. Mijn hulde — als ik inbreker was, zou ik het moeilijk beter hebben kunnen doen!

Higgins had met gefronste wenkbrauwen toegelisterd en haalde nu verachtelijk en ongeduldig de schouders op.

— Inplaats van de dieven zoo te prijzen, mijnheer, zoudt gij er beter aan doen mij te zeggen, of gij eenigen kans zoudt zien, de gouden vaas — en als het kan ook mijn eigen sieraden — terug te brengen!

— O, dat zal zeer gemakkelijk gaan, zeide Raffles langs zijn neus weg.

— Wat zegt gij daar? Gemakkelijk? riep Higgins uit.

— Ja, mijnheer, dat zeg ik. Ik heb niets anders noodig dan een of ander kleedingstuk van de bandieten! Higgins hief wanhopig de handen ten hemel.

— Maar mijnheer, daarom hebben alle detectives al gevraagd, mijnheer Sullivan inclus, en hen allen heb ik moeten antwoorden: Er is geen spoor van hen achtergebleven!

— Dat is bijna niet aan te nemen! antwoordde Raffles kortaf. Ik vraag u ook niet een heele jas, een city-bag of een achtergelaten pet, ja zelfs geen zakdoek of een handschoen! Als ge mij een schoenveter, een knoop, al was het maar een penny, geeft, die door een der bandieten verloren is, dan bezorg ik u de gouden bokaal terug — dat wil zeggen — vervolgde hij haastig, dan spoor ik het kunstwerk op!

Higgins had met een ongeloovige uitdrukking op zijn smal gelaat toegeluisterd.

— Het klinkt wel wat erg als een verhaal van von Münchhausen, mijnheer, zeide hij, maar zelfs al ware het u mogelijk met behulp van zoo'n voorwerp dan zou ik u toch niet kunnen helpen, want ik verzeker u dat er geen is!

— Zoudt gij denken? vroeg Raffles glimlachend. Wilt ge mij dan eens zeggen wat dit is?

Raffles hief tusschen twee uitgespreide vingers een klein voorwerp omhoog — het was de afgeknipte duim van een glacé-handschoen, zooals men die wel eens gebruikt, om kleine verwondingen van de lucht af te sluiten.

Higgins bekeek het kleine stukje glacé-leder alsof het wonder wat was met groote oogen en vroeg toen:

— Hebt gij dat zoeven hier gevonden, mijnheer?

— Om u te dienen! Het lag onder de brandkast. Als het aan niemand van uw personeel toebehoort, dan is het natuurlijk verloren door een van de inbrekers, die hier aan de kast is bezig geweest, en van diens vinger zal zijn afgeschoven, zonder dat hij het merkte.

— Maar hoe komt het dan toch dat uw collega's het niet gevonden hebben, mijnheer? riep Higgins uit.

— Omdat mijn collega's ezels zijn. Gij ziet het — de reden is even eenvoudig als afdoende. Als de heeren maar eens ergens onder liefden te zien, inplaats van slechts op de voorwerpen, dan zouden zij het in mijn mooi vak heel wat verder brengen! Wij hoeven nu echter niet veel meer te praten, mijnheer Higgins. Gij hebt niets anders te doen, dan mij den weg op te geven, waarlangs de boeven weder verdwenen moeten zijn, intusschen zal mijn collega zich wel de moeite willen geven, mij met een en ander behulpzaam te zijn.

Hij nam Charly terzijde en fluisterde hem eenige woorden in, waarop de jonge man aanstonds wegsnelde.

Het volgende oogenblik werd het geluid van een snel wegrijdende auto vernomen.

Er verliep bijna een half uur, gedurende welken tijd

Higgins den gewaanden detective den weg toonde, dien de inbrekers, toen zij gestoord werden, gevolgd waren, namelijk over een schutting, en door een huis, hetwelk aan de achterzijde van den tuin grensde.

Toen keerde Charly van zijn boodschap terug, maar hij was niet meer alleen.

Hij werd vergezeld door een kerel als een boom, gekleed in een tot op den draad versleten werkpak, en door een niet zeer grooten, maar blijkbaar zeer sterken hond.

De reus was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Aberdeen, die zich op deze wijze vermomd had, en de hond was de schrandere Busto, een politiehond die zijns gelijke vruchteloos zocht.

Het dier sprong aanstonds vroolijk, maar zonder eenig geluid te maken tegen Raffles op, en ging toen doodstil in een hoek zitten, blijkbaar wachtende op bevelen, terwijl Charly een groot pak, dat hij bij zich had gehad op een stoel neerlegde.

— Mijnheer Higgins wij kunnen nu aan het werk gegaan, zeide Raffles, glimlachend, als gij ons slechts wilt toestaan hier even van kleederen te verwisselen — het zal in een oogenblik afgelopen zijn.

— Als gij dat noodig acht, gaat dan uw gang, mijnheer, zeide Higgins, eenigszins verwonderd maar toch blijkbaar reeds een weinig opgemonterd door het optreden van de beide detectives.

Hij wees op Henderson en vroeg nieuwsgierig:

— Dat is zeker ook een collega van u?

— Juist, mijnheer Higgins, antwoordde Charly lachend. Een der meest beroemde detectives van Londen — tilt 160 kilo met slechts één arm boven zijn macht en velt een os met een enkelen slag.

Onwillekeurig deed Higgins een paar stappen achteruit, terwijl hij een eerbiedigen blik wierp op de geweldige borst en den spierennek van den chauffeur.

Binnen enkele minuten hadden Raffles en Charly hun kleederen verwisseld en een en ander aan hun gelaat veranderd, zoodat zij er uit zagen als arbeiders, die geruimen tijd zonder werk zijn.

Toen dit alles gebeurd was, zeide Raffles tot Higgins: Gij zult wel zoo goed zijn, onze kleederen voor ons te bewaren, totdat wij ze weder komen halen. En nu gaan wij aan den slag. Hier Busto!

De hond kwam kwispelstaartend naderbij en Raffles gaf hem de lucht van het stukje van den glacé-handschoen.

De schrandere hond zag een oogenblik rond, en lie

toen regelrecht naar de deur, waarbij hij op den voet gevolgd werd door de drie mannen.

Busto liep een gang door, sprong tegen de buiten-deur op, net zoo lang tot ze voor hem geopend werd, draafde den tuin door en was met een geweldigen sprong over de schutting heen.

De drie mannen volgden hem zoo snel zij konden, en werden op niet al te vriendelijke wijze ontvangen door den eigenaar van het aangrenzende huis, die niets van dezen plotselingen inval begreep, maar die zij spoedig wisten te overtuigen van hun goed recht, waarbij de politiepenningen wederom wonderen ver-richtten.

Busto wees hen den weg door dit huis, en zoo be-reikten zij de straat.

De reukorganen van den hond moesten wel ver-bazend sterk ontwikkeld zijn, want hij aarzelde geen seconde, en het leek wel alsof hij met een onzichtbaren ring door zijn neus bevestigd was aan een even onzicht-baar koord, dat op een paar centimeters boven de straat-

steen gespannen was, want hij hief den kop in het geheel niet meer op en liep met een regelmatigen draf alsof hij geen levenden hond was, maar een mechanieke.

Anderhalf uur duurde de achtervolging reeds en nog steeds liep de hond met den neus over het asphalt voort, slechts nu en dan even omziende, teneinde zich er van te vergewissen, dat zijn meester hem volgde.

De drie mannen waren reeds lang uit de deftige buurten in de volkswijk beland, en liepen nu in een smalle straat van het Eastend.

Eensklaps stond Busto stil, alsof hij uit brons was gegoten en keek Raffles met zijn schrandere oogen vra-gend aan.

Het dier was stil blijven staan voor een vervelooze deur van een bouwvallig huis, die vroeger misschien groen was geweest.

Hij ging nu met zijn pooten tegen de deur opstaan en keek kwispelstaartend naar Raffles om, die zachtjes tot de beide anderen zeide:

— Hier moeten wij zijn — maar de deur is op slot.

HOOFDSTUK VII.

De bokaal verandert van eigenaar.

Juist op dat oogenblik ging de deur van een klein winkeltje naast het huis open en er verscheen een oud vrouwtje, dat blijkbaar zooeven eenige inkoopden had gedaan, en zich gereed maakte, haar huissleutel in het slot van de deur te steken, waartegen Busto nog altijd met zijn voerpooten opstond.

Op vriendelijken toon vroeg Raffles:

— Zeg eens vrouwtje, kun je ons ook zeggen of hier misschien een paar kamers te huur zijn voor arme drom-mels zooals wij?

Het vrouwtje trok een bedenkelijk gezicht, en ant-woordde toen:

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer. Ik geloof niet dat hier kamers verhuurd worden, ziet ge? Maar als ge het zelf eens probeeren wilt.....

Zij voltooide den zin niet maar opende de deur en liet

de drie mannen binnen gaan.

— Waar woont gij zelf? vroeg Raffles, terwijl hij het oude vrouwtje aandachtig opnam.

— Op de bovenste verdieping, mijnheer. Het is wel een klim voor een oud mensch als ik ben — maar wat moet men doen als men arm is en niets beters kan be-talen?

— Ja, wat moet men dan doen! herhaalde Raffles op bitteren toon, en terwijl er een harde trek op zijn ge-laat verscheen, toen hij het besje zuchtend de trap zag opgaan, even stil houdend bij iedere vijf treden om op adem te komen.

Busto was intusschen een gang ingeloopt, met roode tegels belegd, die zich van de huiskleur uitstreekte en naar een soort binnenplaats scheen te loopen, waarvan zij door een tweede deur was afgesloten.

Even voor deze deur bevond zich ter rechterzijde van de gang een tweede deur, waarvoor de drie mannen en de hond stilstonden.

Zij hadden allen op de teenen geloopt, teneinde hun nadering niet te verraden.

Achter de deur klonk het geluid van ruwe stemmen.

Raffles bukte zich en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Hij bleef wel vijf minuten in deze houding staan en richtte zich toen tot Charly, waarbij hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— De heeren hebben het over een belangrijk onderwerp — over Sniggercuff! Wij zullen daar later wel eens op terugkomen! Nu is het zaak om de heeren te overvallen. Door het sleutelgat heb ik hen gezien — zij zijn met hun vijven! Het is dus bijna de moeite niet waard! Ga met Henderson op de binnenplaats, want daar zal wel een venster zijn! Ik zal hier de deur trachten te openen, en als zij met knippen gesloten blijkt te zijn, dan voeg ik mij aanstonds bij jullie, om de schavuiten door het raam te overvallen — of nog beter — ik zal hier in ieder geval de wacht blijven houden voor het geval zij soms trachten te ontvluchten en wij niet spoedig genoeg binnen kunnen komen. Als ik fluit, verbrijzel je de ruiten en dringt naar binnen.

Charly knikte ten teken dat hij het begrepen had en sloop met Henderson door de glazen deur naar de binnenplaats, waar hij zich vlak naast het eenige venster van de kamer, waar de bendeleden zich ophielden, verdekt opstelden.

Raffles bracht zijn hand aan de kruk van de deur, terwijl hij tegelijkertijd met de andere hand zijn revolver trok.

Maar hij kon niet binnen gaan — de deur was waarschijnlijk met knippen gesloten!

Dadelijk bracht hij een fluitje aan den mond en liet een scherp gefluit hooren.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonk het geluid van brekend glas, en werden daarbinnen woedende vloeken geslaakt.

De deur werd open gerukt — maar bij het zien van de zwaar opgeheven revolver, deinsden de twee kerels die op den drempel verschenen waren, en waarvan er een een tamelijk groot onregelmatig pak onder den arm droeg verschrikt weder achteruit.

— Wij zijn verkocht Bill! schreeuwde een hunner.

— Daar is de politie! liet een andere stem zich hooren.

Raffles was intusschen bedaard het vertrek binnentreden, door Busto op den voet gevolgd, die een dreigend gebrom liet hooren en slechts het bevel scheen af te wachten om zich op de dieven te werpen.

Een paar der bandieten hadden blijkbaar getracht door het raam te ontkomen, maar toen zij zich ook op dien vleugel omsingeld zagen schikten zij zich blijkbaar in hun lot, ofschoon zij bliken vol haat wierpen op de mannen die zij voor politie aanzagen.

— Neem dien vriend dat pak eens af, James, zo wendde Raffles zich tot Henderson, die met een revolver in de vuist op een vensterbank zat, zachtjes voor zich heen lachend als gold het een goede grap.

De reus liet zijn revolver in zijn zak glijden en nam een der bandieten het pak af, dat in een oude krant gewikkeld was.

— Doe er nu het papier eens af, vervolgde Raffles.

Henderson volgde het bevel op — en daar stond de gouden bokaal, de wisselprijs van den heer Jeremias Sniggercuff!

Raffles bekeek het voorwerp eenige oogenblikken en zeide toen:

— Prachtig! Ik heb het al gezien — doe er nu het papier maar weer om! Wij zullen het meenemen.

De bandieten keken verbaasd op en schenen elkander met de oogen te ondervragen.

Eindelijk vroeg een hunner die de aanvoerder scheen te zijn, op nijldigen toon:

— Neem je dat ding alleen mee? En wij? Wat gebeurt er met ons? Je zult ons toch wel de kast indraaien?

— Neen, dat is me te lastig! antwoordde Raffles lachend. Daartoe voel ik mij niet gemachtigd. Om je de gulle waarheid te zeggen, vond ik het een knappe inbraak, en ik kan het niet over me verkrijgen, de bedrivers daarvan achter slot en grendel te zetten!

De verbazing van de bandieten nam toe.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg de man, die met den naam van Bill was aangesproken. Het is toch zeker maar een grap?

— Het is heilige ernst. Ik heb de bokaal en dat is mij voldoende, en voor de rest kunt ge doen of laten wat ge wilt.

— Maar voor den duivel; dan zijt ge ook niet van de politie! barstte de aanvoerder uit, terwijl zijn gelaat zich van woede krampachtig vertrok.

— Wel mogelijk, zeide Raffles bedaard. Steek uw handen op!

Vijf paar handen gingen langzaam de hoogte in, en vijf paar oogen keken Raffles vol haat en met machtelooze woede aan.

— Kijk eens of ze soms nog iets in hun zak hebben, James! beval Raffles. Wie weet vindt je er nog wel iets extra's in!

Raffles bleek goed te hebben geraden, want Henderson haalde achtereenvolgens de juweelen te voorschijn, welke een paar dagen tevoren bij Higgins waren gestolen!

Zij verdwenen aanstonds in den zak van Raffles, die de schurken niet uit het oog had verloren en daarop werd de terugtocht aanvaard.

Raffles dekte als het ware den aftocht, terwijl Henderson en Charly met de bokaal het eerste het vertrek verlieten.

Met zijn revolver dreigend voor zich uit gehouden, ging Raffles het laatst den drempel over, na den sleutel uit het slot te hebben genomen en sloot daarop snel de deur.

— En laten wij nu onze beenen eens flink gebruiken! riep Raffles uit. Zij kunnen ons aanstonds op de hielen zitten!

Hij zelf gaf het goede voorbeeld door naar de straatdeur te ijlen, en een oogenblik later konden zij zich veilig achten, want zij zaten toen in een huurauto, waarvan de chauffeur aanstonds een en al ijver was, toen Raffles hem zijn politiepenning liet zien.

Het voertuig bracht de drie mannen tot dicht bij een huis in de Victoria Street, hetwelk door Raffles vaak werd gebruikt bij dergelijke ondernemingen, als het wat al te gewaagd was aanstonds naar de villa in de Regentstreet terug te keeren.

Het huis had twee uitgangen, en was bovendien door een onderaardsche tunnel verbonden met het geheime laboratorium onder den grond van het park.

Er bevonden zich daar talrijke geheime kasten met kleedingstukken van allerlei aard, waardoor het Raffles gemakkelijk viel zijn uiterlijk aanstonds te veranderen.

Henderson had de auto echter reeds vroeger verlaten en begaf zich regelrecht naar de villa, die hij ongezien door het park kon bereiken.

Raffles en Charly verwisselden snel hun uiterlijk weder en bekeken daarop op hun gemak de Sniggercuff-

bokaal, die in al haar glorie op een tafel geplaatst was.

— Nog steeds even duur, en nog steeds even leelijk! ziede Raffles op peinzenden toon. Maar wat doet het er toe — het voorwerp is weder terecht!

— Wij zullen het zeker spoedig omsmelten? vroeg Charly, terwijl hij de laatste hand aan zijn toilet legde.

— Neen Charly, dat zal nog wel eenigen tijd duren! Charly keek Raffles verwonderd aan.

— Waarom? vroeg hij. Mij dunkt dat, hoe eerder dat ding van vorm verandert hoe beter en veiliger het voor ons is.

— Dat ben ik met je eens, en ik zou mij ook niet bloot stellen aan het gevaar van ontdekking — als ik met dit weergalooze prul geen kleine comedie voor had, waardoor het noodig zou zijn, dat zij een paar dagen ons huis uitgaat.

— Wat zeg je daar? riep Charly verschrikt uit. Wil je het dan weer aan Higgins teruggeven?

— Het valt mij niet in! hernam Raffles kalm.

— Maar wie zal de bokaal dan in handen krijgen?

— Edward Platt!

— Wat moet die er in 's hemelsnaam mee uitvoeren, riep Charly verwonderd uit. Je kunt het hem toch niet ten geschenke geven?

— Dat niet, maar ik kan er twee menschen, twee jonge menschen gelukkig mee maken! Laat ik ditmaal weer eens voor Deus ex Machina optreden, als een soort van Voorzienigheid!

— Dat vind ik voortreffelijk, Edward, maar dat maakt voor mij de zaak niet veel duidelijker! riep Charly uit. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik er geen woord van begrijp.

— Dan zal ik het je wat nader verklaren, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend. Je weet natuurlijk dat Platt de schoenveterfabrikant en Batley de koning der corsetbaleinen bijna tegelijkertijd in den adelstand verheven zijn — om een reden die mij overigens volkomen duister is, want ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, waarom het zooveel verdienstelijker is een paar millioen schoenveters te verkoopen dan bijvoorbeeld een paar dozijn, maar dat kan natuurlijk wel aan mijn opvoeding liggen. Hoe het zij de beide heeren hebben zich, zoodra zij geadeld waren aanstonds opgegeven als lid van de Windsor-club, waarvan ik de eer en het genoegen heb Vice-president te zijn!

— En werden zij aanstonds aangenomen?

— Aanstonds is het woord niet! Integendeel, er was vrij wat oppositie tegen, en het had niet eens veel ge-

scheeld of zij waren gedebalotteerd, vanwege hun al te jongen adel! Hun rijkdom gaf toch echter den doorslag — en sedert een week loopen de beide heeren het clubgebouw in de Oxford Street bijna plat.

— Dat is nu alles goed en wel maar.....

— Heb even geduld, dan zal het je spoedig duidelijker worden. Uit de sportbladen ken je natuurlijk het verhaal van den jongen Platt die verliefd is op de zuster van Bernard Batley, en die haar niet zal kunnen krijgen, omdat de beide vaders, om van de moeders te zwijgen, als kemphanen tegenover elkander staan. Welnu, hun beider adeldom schijnt hun vijandschap volstrekt niet verminderd te hebben — integendeel! Zij zitten in de groote conversatiezaal van de Club zoo ver mogelijk van elkaar, en doen alsof zij lucht voor elkander waren. Nu gevoel ik zeer veel sympathie voor Edward Platt — en ook de jonge Batley behoort tot mijn jeugdige vrienden. Zij werken beiden hard, het zijn

geen leegloopers, die uitsluitend teren op het geld van hun vader en zij schijnen zichzelf een plaats in de Maatschappij te willen veroveren. Daar ten slotte de jonge Platt werkelijk bijzonder verliefd schijnt te zijn op Maud Batley, en daar hun ontaarde vaders juist als in een drama, niet van toegeven willen weten, zoo heb ik er iets op bedacht!

De oogen van Raffles schitterden, terwijl hij het laatste zeide.

Hij wierp een blik op de bokaal, die in al haar pracht stond te schitteren en vervolgde:

— Toen ik inzag, dat mijn pogingen tot verzoening zouden afstuiten op de koppigheid van de beide vaders, besloot ik, hun in hun zwak te tasten! En wat kon dat zwak anders zijn dan de voetbalsport!

— Je hebt gelijk! Dat was de eenige uitweg, riep Charly uit. En wat heb je verzonnen?

— Dat zal ik je zeggen!

HOOFDSTUK VIII.

Raffles' combinatie.

Raffles deed een langen trek aan zijn sigaret; liet zich achterover in zijn gemakkelijken stoel vallen en hernam:

— Ik begon met aan Theobald Platt te vragen of hij zich nog zou verzetten tegen het huwelijk van zijn zoon met Maud Batley, als zijn elftal zou winnen!

— Dat begrijp ik niet goed, zeide Charly verbaasd. Wat had je daarmee voor?

— Dat zal je hooren. Voor de insiders is het geen geheim meer, dat de „Springbocks” op het oogenblik een weinig sterker zijn dan de Cockerdales. Het scheelt weliswaar zeer weinig, maar toch juist voldoende, om hun de overwinning te bezorgen! Je begrijpt dus, dat het voor Platt, die dit natuurlijk even goed weet, een buitengewone vreugde zou zijn, als tegen de verwachting in, het elftal van zijn zoon zou winnen, terwijl hij toch zeer goed weet, dat de kans daarop niet groot is, en nog iederen dag vermindert, nu de „Cockerdales” reeds eenige wedstrijden hebben verloren, terwijl de

„Springbocks” nog slechts een nederlaag hebben te boeken.

— Dat is werkelijk niet zoo kwaad geredeneerd, Edward! Maar ik heb toch een kleine aanmerking te maken.

— Laat eens hooren, zeide Raffles opgewekt, terwijl hij zijn lange beenen uitstrekke en Charly een guitigen blik toewierp.

— Als het nu zeer onzeker is, ja bijna uitgesloten dat de „Cockerdales” zelfs voor den eindwedstrijd geplaatst worden, hoe wil je dan beletten, dat zij zullen verliezen?

— Wel, door op het laatste oogenblik hun elftal zoo sterk mogelijk te maken!

— Alles goed en wel, maar er loopen op het oogenblik in Londen geen voetballers vrij, tenminste geen amateurs, sterk genoeg om het elftal van Edward Platt op een hooger peil te kunnen brengen!

— Toch wel — ik ken er één, zeide Raffles op eigenaardigen toon.

— En wie zou dat dan zijn?

— Zijn naam luidt Charly Brand!

Een oogenblik keek de jonge man Raffles sprakeloos aan. Toen bromde hij eenige onverstaanbare klanken en ten slotte riep hij uit:

— Maar wat je daar zegt is toch onmogelijk, Edward!

— En waarom als ik vragen mag?

— Wel, om, om alles! Ik heb in geen maand gespeeld, en ik kan mij toch niet voorstellen als de secretaris van Lord Aberdeen, ik ben nooit lid van de „Cockerdales” geweest...

Raffles maakte een wuivend handgebaar als wilde hij daarmee al die bezwaren verjagen.

— Dat heeft allemaal niets te beteekenen, zeide hij rustig. Met twee wedstrijden ben je weer de oude. Zonder je te vleien mag ik gerust zeggen, dat je een der beste, zoo niet de beste vleugelspeler bent, die hier te lande ooit een voetbal heeft aangeraakt! Je verbazende snelheid, je zuiver schot, je tooveren met den bal — geen beroepsvoetballer zou het je verbeteren! Je bent de wanhoop van alle keepers, en als je den bal eenmaal beet hebt, dan wee de man tusschen de beide palen! Verder behoef je je niet te presentereen als mijn secretaris, maar mijnentwege als mijnheer Brown, of mijnheer Black, of mijnheer White!

— Maar dan zullen zij mij nooit aannemen!

— Toch wel, als ze je maar een paar keeren hebben zien spelen!

— Maar dan zullen zij aan mijn wijze van spelen aanstonds zien wie ik ben!

— Kom, kom, Charly, nu zoek je het wel wat ver! Dat gaat misschien op in een provincie-gat, maar niet in een stad als Londen, met zijn tienduizenden voetballers! Laten wij er niet verder over spreken — ik verwacht stellig, dat je je laat aanwerven bij de „Cockerdales” en dat elftal dan de overwinning geeft. Wij plegen er volstrekt geen fraude mee in sportief opzicht, want in ieder geval zal de sterkste ploeg winnen!

— Je staat er dus op?

— Ik verzoek het je vriendelijk!

Nog een oogenblik dacht Charly na, maar toen ontwaakte zijn sportgevoel. Zijn oogen begonnen te schitteren, hij sprong op en stak Raffles de hand toe met den uitroep:

— Ik ben je man, en ik zal al mijn best doen, om de „Springbocks” een nederlaag te bezorgen.

— Ik had niet anders verwacht! zeide Raffles eenvoudig.

— Maar nu begrijp ik nog steeds niet in welk verband dit kan staan met de Sniggercuff bokaal!

— Dat zul je hooren! Ik wilde natuurlijk meer pijlen op mijn boog hebben en zoo heb ik aan den ouden Batley de vraag gesteld, wat hij er wel van zou zeggen, als zijn zoon Bernard de beroemde bokaal eens hielp ontdekken. Ik ging daarbij uit van de redeneering, dat toch ook de oude Platt het op prijs zou stellen, dat het kunstvoorwerp weer terug was, en dat zou de beide oude stuipekoppen mogelijk weder tot elkaar brengen.

— Maar vond de oude Batley het idee niet te onzinnig, dat aan zijn zoon zou gelukken, waarin bekwame detectives niet slagen?

Raffles schudde langzaam het hoofd.

— Ieder normaal mensch zou het zeker waanzinnig gevonden hebben, maar voor Batley was het waarschijnlijk de eenvoudigste zaak van de wereld. Bernard is zijn eenige zoon en hij verafgoodt den jongen. Als Bernardje hem morgen mededeelde, dat hij voornemens was naar de maan te vertrekken, dan zou Joseph, zijn vader, hem een goede reis wenschen, hem den raad geven onderweg wat voorzichtig te zijn en hem een aanbevelingsbrief geven voor de maanbewoners, althans voor zoover zij in corsetbaleinen handelen.

— Hij ging er dus op in?

— Blindelings! Ik gaf toen te kennen, dat hij in dat geval wel wat toeschietelijker mocht zijn tegenover Theobald Platt, en inderdaad verkreeg ik van hem de verzekering, dat hij „de zaak misschien nog eens zou herzien” als zijn jongen er inderdaad toe kon bijdragen de bokaal weder terecht te brengen.

— Nu begrijp ik het! riep Charly verheugd uit.

Toen vertrok echter zijn jeugdig gelaat.

— Dat alles is nu wel heel goed, zeide hij een weinig neerslachtig, maar dan hebben wij alle moeite voor niets gedaan, want je zoudt de bokaal natuurlijk hebben behouden!

— Maak je maar niet ongerust, Charly, — de bokaal loopt niet weg! Zij zal natuurlijk na afloop van den wedstrijd worden uitgereikt, en ik hoop dat wij gelegenheid zullen hebben, dan onze werkzaamheden te hervatten op hetzelfde punt, waar wij ze thans tijdelijk moeten afbreken.

— Als dat maar mogelijk is.

— Het moet mogelijk zijn!

— Het is eigenlijk zeer jammer! Daar staat nu het gouden prul, en wij behoeften niets anders te doen, dan het op te nemen, in het electriche wagentje te stappen, dat ons door den tunnel naar het laboratorium onder het tuinhuis in het park zou brengen, en het daar in je electriche oven te smelten. Binnen twee uur zou alles afgeloopen kunnen zijn!

— Ongetwijfeld — maar daarvoor zou ik een aardige comédie gemist hebben, hernam Raffles, en je kent me nu wel lang genoeg om te weten, dat het mij desnoods tien van deze leelijke dingen waard is om een werkelijk aardig comediestuk te zien — en nog liever om daar zelf een rol in te vervullen.

— Je bent onverbeterlijk! zuchtte Charly. Ik voeg mij echter geheel en al naar je verlangens!

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Dat is waar ook, riep hij uit. Hoe gaat het nu eigenlijk met die inbraak bij Sniggercuff?

— Wel, die heeft plaats!

— Die heeft plaats? Wat meen je daarmee?

— Niets anders dan dat de kerels, die de vaas gestolen hebben en degenen die een wasafdruk van de sloten in het huis van onzen vet-kolos genomen hebben, dezelfde zijn. Toen ik zoeven aan hun deur luiserde, hadden zij het juist over de inbraak!

— Maar Sniggercuff zal nu toch wel zijn voorzorgsmaatregelen nemen?

— Dat spreekt vanzelf! Hij zal een paar dagen eenige politieagenten in huis krijgen en dan zal Scotland Yard van oordeel zijn, dat het nu welletjes is en dat mijnheer Sniggercuff nu maar voor zijn eigen vei-

ligheid moet zorgen! Ook is het mogelijk, dat zij aan een slechte grap gelooft, daar het natuurlijk aanstonds moet uitkomen, dat de zoogenaamde detectives ook niet bepaald de personen waren voor wie zij zich uitgaven!

— En wanneer denken de bandieten hun slag te slaan?

— Morgen over een week!

— Dat is kort voor den eindwedstrijd!

— Juist! En wij hebben dus nog alle gelegenheid om van de partij te zijn!

— Wat zeg je? Wil je meedoen?

— Dat stel ik mij tenminste voor! Begrijp mij echter niet verkeerd! Ik ben volstrekt niet van plan mij bij de bandieten aan te sluiten, maar eenvoudig om van hun arbeid te profiteeren!

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een paar sleutels uit.

Hij toonde ze aan Charly en zeide:

— Deze voorwerpen bevonden zich in de zakken van den heer Bill, waaruit Henderson ze heeft opgediept. Zooals je ziet zijn ze splinternieuw en ook waarschijnlijk hebben we hier te doen met de sleutels, die door de bandieten zijn gemaakt naar de afgenomen wasafdrukken.

— En — wat ben je nu voornemens?

— Ik ben voornemens, dankbaar gebruik te maken van dezen wenk der Voorzienigheid! Ik heb de sleutels — ik behoef dus slechts een paar dagen te wachten, tot de lucht veilig is, en dan deze voorwerpen te gebruiken ter plaatse waar zij behooren!

HOOFDSTUK IX.

De strijd om de Sniggercuff-bokaal.

Er waren een paar weken verlopen sedert deze gebeurtenis.

Men was aan den vooravond van den grooten dag, waarop de eindwedstrijd om de beroemde Snigger-

cuff-bokaal zou plaats vinden.

Het was een korte spanne tijds geweest, maar toch was er in die veertien dagen vrij wat gebeurd!

In de woning van den ongelukkigen Jeremias Snig-

gercuff had een opzienbarende inbraak plaats gehad, die met weergalooze behendigheid en brutaliteit was ondernomen, blijkbaar door personen, die in het bezit van valsche sleutels waren geweest!

De politie trok een zuur gezicht, want zij was het, die Sniggercuff had gerustgesteld en hem, zoals Raffles wel verwacht had, had verzekerd, dat hier een schaamteloos bedrog had plaats gehad en dat de beide detectives, die hem waren komen bezoeken en die zoogenaamd sporen van wasafdrukken hadden ontdekt, bepaald oplichters waren geweest, die nooit tot den detective-stand behoord hadden.

Sniggercuff, die door het nachtelijk bezoek een dertig duizend pond sterling armer was geworden, ging als een heiden te keer en vervloekte de politie uit den grond van zijn hart, des te meer, omdat er niet de minste kans op scheen te bestaan, dat zij de daders in handen zou krijgen.

Men sprak eenige dagen over deze inbraak, en toen werd de algemeene aandacht gevestigd op een nieuw opzienbarend feit.

De gouden bokaal was teruggevonden!

Op een geheimzinnige, tamelijk ingewikkelde wijze was het gouden voorwerp weder aan het licht gebracht en wel hoofdzakelijk door toedoen van Bernard Batley, den aanvoerder der „Springbocks“.

De bladen, die er geen van allen het fijne van begrepen, brachten allen zeer lange verhalen, die slechts in dit opzicht met elkander overeenstemden, dat zij van de eerste tot de laatste letter uitsluitend ontsproten waren aan het vruchtbare brein van de verslaggevers.

Het publiek las deze verhalen gretig — en werd er weinig wijzer door!

Maar dit stond in ieder geval vast, dat blijkbaar aan Bernard Batley de eer toekwam het leeuwenandeel te hebben gehad in het terugvinden van den wisselprijs.

Hij had op een avond een geheimzinnig briefje ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat de vaas zich daar en daar bevond, de jonge man was er moedig op af gegaan, slechts vergezeld door een vriend, en had de vaas weten te veroveren na een kort gevecht met drie bandieten, waarvan de jonge man er een als een waren reus beschreef — — —

Het derde feit — en hierover werd misschien wel het drukst van alles gesproken — was, dat de kansen der „Cockerdales“ plotseling zeer waren gestegen.

Er was eensklaps een nieuwe ster ontdekt aan het voetbal-firmament, die zich ter beschikking van Captain Edward had gesteld.

Hij had zoo lang aangedrongen om eens een proef te mogen spelen, tot Edward Platt ten laatste had toegegeven, en thans zou hij dezen kostelijken forward voor geen duizend pond meer willen missen!

De eerste de beste wedstrijd, dien de „Cockerdales“ tegen een tamelijk sterke club te spelen kregen, werd met glans gewonnen, en van de zeven doelpunten had de nieuwe ster er niet minder dan vijf voor zijn rekening genomen.

De supporters van de „Cockerdales“, die reeds een weinig ontmoedigd begonnen te worden, leefden weer op en de gezichten van de trawanten der „Springbocks“ werden steeds langer!

En bij iederen wedstrijd werd het duidelijker, dat de elf mannen van Captain Edward ten slotte tegenover de „Springbocks“ zouden komen te staan, die zich nog steeds bovenaan het ranglijstje bevonden!

Het was op den dag, waarop de laatste wedstrijd zou plaats hebben.

Zooals alle sportliefhebbers wel hadden verwacht, waren de „Cockerdales“ en de „Springbocks“ de laatst overgeblevenen, en de spanning was dus ten top gestegen, want men wist wel, dat de beide clubs elkander in sterkte weinig toegaven en er thans zeker alles op zouden zetten om te winnen en de gouden bokaal te veroveren, die zich tot op het laatste oogenblik veiligheidshalve in een der safes van de Engelsche Bank bevonden had, maar thans prijkte in een der lokalen op het terrein van de „Cockerdales“, waar deze laatste wedstrijd gespeeld zou worden, thans duchtig bewaakt door een viertal reusachtige bobies.

Waarschijnlijk had het veld van de „Cockerdales“ nog nimmer een zoo talrijk publiek de tourniquetten zien passeeren als bij deze gelegenheid binnenstroomde en reeds alle rangen had gevuld, bijna anderhalf uur voordat de bal aan het rollen zou worden gebracht.

Raffles had plaats genomen in een der loges van de overdekte tribune, van waar hij het geheele veld uitstekend kon overzien.

Hij had zoeven tersluiks eenige woorden gewisseld met Charly Brand, die hem verzekerde, dat hij zich in uitstekende conditie bevond en dat het aan hem niet zou liggen of de wedstrijd zou worden gewonnen!

In de aangrenzende loge zag Raffles tot zijn genoegen de ouders van Edward Platt en die van Bernard Batley zitten, benevens Maud en de andere broertjes en zusjes van de beide jeugdige aanvoerders.

Maud Batley zag er in haar wit japonnetje snoezig uit en scheen de gelukkigste van alle stervelingen te zijn.

Raffles was een goed gelaatkenner en hij had aanstonds gezien, dat de langdurige veete tusschen de Platts en de Batleys ten slotte op het punt stond te worden bijgelegd en dat nog slechts een overwinning van de „Cockerdales” noodig was om het geluk der jongelieden te volmaken.

Het was een prachtige dag vroeg in de lente, niet te koud en niet te warm, met een heerlijke blauwe lucht en een heldere zon, die al vrij wat kracht had.

Er stond een stevige bries van doel tot doel.

Om half twee verscheen het muziekkorps, dat zijn vrolijkste wijsjes deed galmen en nu was het ook zoo vol, dat zelfs geen muisje zich een plaats had kunnen veroveren.

Op dien gedenkwaardigen dag bevonden er zich minstens vijftigduizend menschen op dit voetbalveld.

Raffles keek eens rond.

Hij zag verscheidene bekende gezichten, maar eindelijk bleef zijn gelaat toch gevestigd op dat van Jeremias Sniggercuff, die in het volle besef van zijn waardigheid en van zijn gewicht in een der loges troonde.

Hoe hij daar gekomen was mocht werkelijk een raadsel heeten, maar hij zat daar breed, glimmend en zelfvoldaan, gekleed in een opzichtig licht geruit flanelen costuum, de vingers overladen met juweelen, terwijl op zijn machtigen buik een horlogeketting trilde, zoo zwaar als een kabeltouw.

Het was precies twee uur toen het elftal van de „Springbocks”, in vuurroode jersey's en witte pantalons gekleed, het veld kwamen opsnellen.

Dadelijk snelden van alle kanten fotografen en bioscoopoperateurs toe, teneinde een opname van het elftal te maken.

Nauwelijks was dit geschied of de „Cockerdales” kwamen op hun beurt onder het geluid van een opgewekten marsch op het groene veld, gekleed in witte shirts en zwarte pantalons.

De aanvoerder, Edward Platt, had den bal onder den arm en dadelijk begonnen de jongelieden zich de beenen wat los te maken.

Maar het fluitje van den scheidsrechter riep de beide

aanvoerders naar het midden van het veld, voor den toss.

De muziek zweeg eensklaps, alsof er in een circus een ontzettend zware toer verricht werd, en toch deed de scheidsrechter niets anders dan een penny opgooien.

Ook dit feit werd door de fotografen snel vereeuwigd en de elftallen stelden zich op.

Het bleek dat Edward Platt verkozen had tegen de zon en den wind in te spelen.

Het was eensklaps buitengewoon stil geworden, alsof alle aanwezigen den adem stil hielden.

Men hoorde niets anders dan het geschreeuw der jongens die met programma's, chocolade, sinaasappelen en andere versnaperingen verkochten.

De bal was in het midden gelegd, de scheidsrechter stond er naast, het fluitje tusschen de lippen, den chronometer in de hand.

Het fluitje snerppte — de wedstrijd had een aanvang genomen.

En niet zoodra had de eerste schoen den bal aangeraakt of er verhief zich een moorddadig gehuil, dat niet meer zou zwijgen, zoolang de wedstrijd zou duren.

De supporters van beide elftallen schreeuwden zich de keel heesch om hunne favorieten aan te moedigen.

Het spel was nog geen vijf minuten af, of het bleek reeds dat de „Springbocks” zich zeker niet zouden laten verslaan, zonder heftigen tegenstand te bieden!

Integendeel — het zag er wel naar uit, alsof de „Cockerdales” alles in het werk zouden moeten stellen om zich de tegenpartij van het lijf te houden.

Het leek wel alsof Edward Platt zeer zenuwachtig was en niet zijn gewone koelbloedigheid bezat, waardoor hij nu en dan zijn kijk op het spel scheen te verliezen en zelfs reeds een paar malen over den bal had heen getrapt.

Charly had hem reeds eenige keeren een bal moeten toespelen, daar hij zelf bedreigd werd door twee of drie tegenstanders, maar beide keeren scheen Platt zijn bedoeling niet begrepen te hebben, en was het slechts aan het kordate optreden van de beide „backs” te danken dat er niet veel vroeger door de tegenpartij gedoelpunt werd.

Want dit geschiedde inderdaad, omstreeks twintig minuten na den aanvang!

Bernard Batley had zich van den bal weten meester te maken — hij was de voorhoede gepasseerd, en had den bal met een keurige short-passing tot voor de „backs” weten te krijgen.

Hier wachtte hem een benauwd oogenblik, want door zijn bijzondere vlugheid hadden de vier overige voorhoedespelers hem niet kunnen bijhouden.

Hij wist echter den bal eenige seconden bij zich te houden — gaf hem toen over aan den links-binnen speler — deze was op zijn plaats — en een seconde later suizde de bal in het net van de „Cockerdales”.

Aanstands liet zich een ontzaglijk gejuich hooren, dat als een branding over het veld rolde!

De supporters van de „Springbocks” sprongen van hun plaatsen op en zwaaiden als bezeten, met hoeden, wandelstokken en zakdoeken.

Reeds was de bal weder aan het rollen gebracht, toen dit gejuich nog steeds voortduurde.

De „Cockerdales” begonnen nu blijkbaar in te zien, dat het meenens was, en hun spel werd thans meer aan een gesloten — maar nog altijd scheen Edward Platt het slachtoffer van zijn zenuwen te zijn!

Charly ondernam ren op ren, zoo vaak Edward hem den bal toespeelde — maar dit geschiede helaas al te weinig en de jonge man was haast zoo goed als uitsluitend op zijn rechterbuurman aangewezen, die zelf onder den indruk begon te raken van het falen van den aanvoerder.

Raffles volgde met de grootste aandacht en met het oog van een kenner het spel.

Weliswaar speelde Charly mede, maar zoozeer was het sportgevoel van Raffles ontwikkeld, dat het hem feitelijk volkomen onverschillig was, wie den wedstrijd zou winnen — mits er slechts hard om gevochten werd.

Ook hij had zeer goed gezien, dat een algemeene zenuwachtigheid de „Cockerdales” dreigde aan te grijpen.

Reeds hadden twee der voorhoedespelers een paar prachtige kansen gemist, en om tien minuten voor de pauze hadden de supporters van de „Springbocks” alle gelegenheid, opnieuw hun stembanden aan het werk te zetten.....

Ditmaal was het een voorhoedespeler van Bernard's elftal die den bal had weten vrij te krijgen, Edward wist te passeeren, en met een ver-schot den keeper van de „Cockerdales” wist te verschalken.

Zeer neerslachtig verlieten de „Cockerdales”, toen het fluitje van den scheidsrechter de pauze aankondigde het veld, terwijl de „Springbocks” als echte springboeken zich gedroegen en huppelend naar de kleedkamers verdwenen.

De wedders, die op de „Cockerdales” gezet hadden, trokken een zuur gezicht en de zeer weinigen die niet gewed hadden, maar toch op hun hand waren zochten allerlei verontschuldigen, — de zon die in het gelaat van de spelers scheen — de wind, die dwars over het veld stond, de kuilen, die op de andere helft schenen te ontbreken en meer fraaiigheden.

— Charly is goed! bromde Raffles voor zich heen. Aan hem ligt het zeker niet! Ik heb hem nog zelden zoo goed zien spelen, als het uilskuiken van een Platt hem maar wat meer ballen beliefd te geven, dan zou de score er wel anders uitzien!

Het kwartier verstreek onder drukke gesprekken en daarop verschenen de elftallen weder in het veld.

Raffles zag dat Edward Platt en Charly in een druk gesprek met elkander verdiept waren, en zich naar hun plaatsen begaven, na een handdruk met elkander te hebben gewisseld.

Weer klonk het fluitje van den scheidsrechter, en de bal vloog weder over het veld.

Nog was er geen vijf minuten gespeeld, of het bleek dat de „Cockerdales” zich geheel en al hersteld hadden!

Of het lag aan het feit dat zij thans met de zon in den rug speelde, of met den wind mede — het is zeker dat Edward Platt veranderd leek als een blad op een boom!

Het grootste gedeelte van den wedstrijd werd thans op de helft van de Springbocks gespeeld, die de handen vol hadden om zich te verdedigen.

Zij deden dat dan ook met hand en tand, en na een kwartier spelens deden zij zelfs geen pogingen meer om aan te vallen.

Maar het noodlot zou zich spoediger dan zij dachten over hun voltrekken.

Edward Platt, die thans wel overal tegelijk scheen te zijn, had met groote behendigheid den bal vrij weten te krijgen.

Hij snelde op het vijandelijk doel af, loste een geweldig schot — de bal ketste tegen een der doelpalen terug — Charly ving hem op en wist hem handig in het doel te koppen.

Nu was het de beurt aan de „Cockerdales” om een waar Indianengehuil aan te heffen.

En dit was nog nauwelijks bedaard, of Charly brak door de vijandelijke gelederen heen en loste een onhoudbaar schot, bijna zijdelings van de doelpalen staande, dat niettemin doel trof!

Nu kende de opwindning van de „Cockerdale-menschen” geen palen.

Zulk een triomfantelijk gejuich had het veld waarschijnlijk nooit bijgewoond.

De strijd nam nu een hartstochtelijk karakter aan, en de spanning wies, naarmate de tijd verstreek.

Er moesten nog slechts tien minuten verlopen, en de kreten van aansporing waren niet van de lucht.

Als de scheidsrechter op dit oogenblik naar de meening van het publiek ten onrechte een strafschoep zou hebben toegekend aan een der beide partijen, dan zou hij waarschijnlijk levend gevild zijn.

Nog vijf minuten.

En toen was het weder Charly, die de beslissing bracht!

Als een pijl langs het lijntje snellend, den bal met ware meesterschap hanteerend, wist hij hem door een dozijn beenen heen onhoudbaar in het net te plaatsen!

Het geschreeuw dat op dit doelpunt volgde, tart iedere beschrijving.

De „Springbocks” stelden nog alles in het werk om den achterstand in te halen, maar het was vruchteloos.

De „Cockerdales” verdedigden zich hartstochtelijk, en toen de scheidsrechter voor het laatst het fluitje aan de lippen bracht, om voor het einde te fluiten hadden de „Cockerdales” met 3 tegen 2 doelpunten den wedstrijd om de Sniggercuff-bokaal gewonnen!

Charly en Edward Platt werden op de schouders genomen door een als krankzinnig juichende menigte, die het veld overstroomde!

Zoo werden zij naar de groote koffiekamer gedragen, waar reeds tal van Bonds-bestuurders en vele autoriteiten op voetbalgebied, een vertegenwoordiger van den Lord Mayor en eenige leden van den Londen-schen Gemeenteraad zich bevonden.

De voetballers hadden snel een overjas aangeschoten en begaven zich eveneens naar deze zaal.

Op een kleine tafel stond de gouden bokaal.

En daar naast, met een zijner reusachtige handen op het tafelblad steunend, het eene been over het andere gekruist, had Jeremias Sniggercuff zich opgesteld.

Een der bestuursleden van den Engelschen voetbalbond trad nu naar voren, schraapte zijn keel, en hield een toespraak, waarin hij den lof zong van het voetbalspel in het algemeen en van den heer Sniggercuff, den edelen sportbeschermmer in het bijzonder.

Hij wenschte de winnende club geluk met den koste-

lijken prijs, en gaf de hoop te kennen, dat er nog vaak en zou worden gestreden.

En hij besloot zijn rede met de woorden:

— En nu verzoek ik den heer Sniggercuff in persoon zijn edele gift aan onzen jongen captain te willen overhandigen.

Sniggercuff liet een rochelend geluid hooren.

Deze dikke heer was blijkbaar ten zeerste verlegen met die eer die hem te beurt viel, en blijkbaar niet gewend in het openbaar op te treden.

Hij hapte een paar keer naar lucht, als een visch op het droge, ging van het eene been op het andere staan, keek naar de vaas als een athleet kijkt naar het gewicht van 500 kilo, dat hij aanstonds zou opheffen en liet toen nogmaals hetzelfde geluid hooren, dat klonk als een rommelen van een ver onweer.

Maar ten slotte scheen hij toch modd te krijgen.

Hij haalde diep adem, als een zwemmer die van een hooge plank afduikt, greep met beide handen het gouden voorwerp vast en trad er mee op Edward Platt toe.

— Jonge man! zoo begon hij. Nu men mij verzocht heeft om de eer — ik bedoel, nu ik de eer heb genoten..... neen ik wil zeggen, nu mij de eer is te binnen geschoten — kortom gij weet wat ik bedoel! Deze vaas..... dat om zoo te zeggen een kunstvoorwerp is — om niet te zeggen een voorwerp van kunst — en kort te gaan — het is van zuiver 18 karaats goud.

Hij haalde even adem, bewoogte zijn droge lippen met zijn tong, keek van de bokaal naar Platt, en van Platt weder naar de bokaal, en vervolgde toen schor van verlegenheid:

— De voetbalsport, die een eeuw geleden — of laat ons zeggen vijftig jaren nog in de windsels lag — om zoo te zeggen in de kinderschoenen, heeft zich ontwikkeld tot een tak van wetenschap — ik bedoel natuurlijk van sport, die ons allen in bewondering heeft gebracht. De sport kweekt rondborstigheid — vanwege het omgaan met den bal, die zooals gij allen weet rond is — anders zou hij niet kunnen rollen.

Sniggercuff keek om zich heen, misschien in de groote hoop, dat iemand om hem lachen zou, of om welke andere reden dan ook.

Toen hij echter zag, dat de gezichten strak bleven, nam zijn verlegenheid nog toe.

Hij schiep opnieuw adem en begon toen ten derde male:

— Mejuffrouw..... ik wil zeggen: Waarde heer

Platt! Aanvaardt deze schaal — deze bak — deze kom of bokaal uit de handen van een man die — hoe zal ik het zeggen — kortom: Pak aan, en even goede vrienden! Leve Zijne Majesteit de Koning!

Wellicht had niemand dezen zonderlingen uitroep zoo eensklaps verwacht, want niemand dacht er aan dezen kreet in te stemmen.

Zwetend van verlegenheid nu trad Sniggercuff met de bokaal naar voren — maar daarbij bleef hij met den voet haken tegen een uitstekende vloerplank — hij struikelde — verloor zijn evenwicht — en liet de bokaal uit zijn handen vallen.

Hij liet een kreet van schrik hooren, die dadelijk daarop overging in een schreeuw van ontzetting en verwondering.

Zijn oogen puilden bijna uit het hoofd, en het haid weinig geschied of een beroerte had ter plaatse een einde aan zijn welbesteed leven gemaakt.....

Aan zijn voeten lag de bokaal in kleine stukjes!

Alle aanwezigen stonden als verstomd en staarden op hun beurt als verwezen met open mond naar het vernielde kunstvoorwerp.

Edward Platt was de eerste die van zijn verbazing scheen te bekomen.

Hij bukte zich, en nam een ieder stukjes van de vaas op!

— Het is gips! riep hij uit. Gips met een zeer dun laagje goud overtrokken!

Een onbeschrijfelijk tumult volgde op deze woorden.

Allen schreeuwden om het hardst met vuurroode hoofden en toornige gebaren, zonder dat iemand zich verstaanbaar kon maken.

Maar eindelijk riep een stentorstem boven alles uit:

— Hier is de oplossing!

De man die deze woorden geroepen had, zwaaiide een papier boven zijn hoofd en vervolgde:

— Dit papier lag opgevouwen onder de bokaal! Luister, dan zal ik het u voorlezen!

Een doodsche stilte volgde op deze woorden.

Men hoorde niets dan de schorre ademhaling van Jeremias Sniggercuff, toen de man met de stentorstem het volgende voorlas:

Mijne Heeren!

Vergun mij de winnaars van den wedstrijd geluk te wenschen — al zullen zij dan ook niets gewonnen hebben dan de eer, die toch zeker wel een leelijk gouden voorwerp waard is!

Ik ben zoo vrij geweest, het afschuwelijke ding tijdig te verruilen tegen een ander van mijn leigen fabrikaat, dat wel even leelijk, maar dan ook slechts eenige shillings waard is.

Dit doet natuurlijk niets af aan de waarde van de sport als zoodanig, en evenmin zal het naar ik hoop iets af doen aan de uitstekende betrekkingen die tot mijn genoegen ontstaan zijn tusschen de families Platt en Batley — een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg!

In de vaste overtuiging, dat de heer Sniggercuff geneigd zal zijn, binnenkort zijn groot vermogen opnieuw dienstbaar te maken aan de voetbalsport, heb ik de eer. Mijne Heeren, met verschuldigde gevoelens van hoogachting mij in uw aller herinnering aan te bevelen als de man die u verlost heeft van een gouden wisselprijs die in leelijkheid vruchteloos zijns gelijke zocht.

JOHN RAFFLES,

De aanwezigen keken elkander aan alsof zij een slag in het gezicht hadden gekregen.

Als zij iets aandachtiger gekeken hadden, zouden zij ontdekt hebben, dat de links-buitenspeler die voor de „Cockerdales” de drie doelpunten had gemaakt, spoorloos verdwenen was.

Wat Jeremias Sniggercuff betreft — men moest den armen man met groote hoeveelheden koud water bijmaken en nog weken naderhand keerde hij iedereen den rug toe, die zelfs maar de eerste lettergreep van het woord „wisselprijs” durfde uitspreken.

De volgende aflevering (No. 267) bevat:

DE GOUDZENDING.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schotsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

